Alsólendva, 1911. XVI. évfolyam 52. szám Vasárnap, december 24.

ALSÓLENDVAI HIRADÓ

Előfizetési ára:
Egész évre . . . . . 8 K
Fél évre . . . . . 4 „
Negyed évre . . . . . 2 „
Egyes szám ára 20 fillér.

Felelős szerkesztő:
OSZESZLY M. VICTOR.

Laptulajdonos és kiadó:
BALKÁNYI ERNŐ.

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

Kéziratokat nem adunk vissza.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Balkányi Ernő könyvkereskedésében Alsólendván.

A nyilttér sora egy korona.

Járásunk vendjeiért.

Alsólendva, 1911. december 23.

Mi, kik itt közelről szemléljük vendjeink életét, értékelni tudjuk azt a nemes munkásságot, melyet a derék tanitói kar kifejt. Hazafias munkájában e derék testületet támogatja a Dunántuli Közművelődési Egyesület zalamegyei fiókja. Azonban éppen e támogatás módozatairól, mértékéről szeretnénk e helyütt pár szóval megemlékezni.

Ezelőtt már évvel megindult ennek az egyesületnek a funkciója. A vezetőség nagyon ügyesen ugy spekulált, hogy a vármegye magyarságát megnyeri anyagi hozzájárulásra, hogy azután ennek erkölcsi és anyagi sulyával dolgozhassék a végeken a magyar nemzeti eszméért. Sajnálattal kell azonban megállapitanunk, hogy az akkori lelkesedés ma már lelohadt. A megye szinmagyar és anyagilag tehetős vidékein már nem fizetik oly buzgalommal a tagsági dijakat, mint régente. Az üres kasszából pedig Dobzse László királyunk is szegény volt. Felemeljük szavunkat s kérjük megyénk hazafias közönségét, fizessen minél több tagsági dijat, gyüjtsön minél több tagot ennek az egyesületnek, hogy az szándékához hiven s a szükséghez képest tudjon itt dolgozni. Mert mi látjuk, mi tudjuk, hogy a közművelődési egyesületek fokozottabb tevékenységére szükség van. Már pedig, ha a mi magyarjaink csak szóval lesznek magyarok s tettel nem, akkor a mi vendjeink beláthatatlan időkig még mindig csak Cirill-kalendáriumot fognak olvasni.

A Délvidéki Magyar Közmüv. Egyesület vetitett képekkel sorozatos előadásokat tart s faluról-falura jár, hogy terjessze azt, amit világosságnak nevezünk. Nézetünk szerint ezt nálunk is meg kellene tenni. Egy-két gép csak pár száz koronába kerülne s a hozzá való képlemezek szintén olcsók. Két apostoli buzgalommal megáldott tanitót vagy tanárt azután ki kellene küldeni e készségekkel, hogy vasárnapoinkint tartsanak előadásokat a népnek. Iskoláink közül akárhány nélkülözi a könyvtárt. Ha már könyvtár nincs is, a közművelődési egyesület fizessen elő egyes szegényebb iskolák számára egy-két lapot. Az ifjusági lapok megbecsülhetetlen segitői a tanitónak. Akárhány tanitó rendezne iskolai ünnepélyeket, de nincs neki alkalmi verse, éneke, szindarabja. Ilyen irányban kitünő szolgálatot tehet a Marosvásárhelyen megjelenő „Iskolai ünnepeink" cimü lap. Ezt szintén előfizethetné az egyesület egyes vendvidéki iskolák számára.

Mint minden háboruhoz, ugy e kulturharchoz is pénz kell. Ezért szeretnők egy táborban látni egész Zalamegyét. Az egyesülést kezdjük az összes kulturegyesületek testvériesülésével. Olyanformán gondoljuk azt, hogy ahány olvasókör, dalkör, tüzoltóegylet, bank stb. van a megyében, az mind belépne a közművelődési egyesületbe. Ezenkivül rendszeres agitációt kellene kifejteni, hogy minden ember, asszony, diák, tagja legyen ennek az egyesületnek. A tagok azután a tagsági dijukért megkapnák az egyesület hivatalos lapját, mely esetről-esetre tájékoztatna az egyesület tevékenységéről. E lapban helyet találnának az összes megyei kulturegyletek tevékenységére vonatkozó hirek is. Közölné a meghivókat, báli és működési előadások tudósitásait. Mivel e lap az egész megyében ismert lenne, e lap révén a megye minden kulturérzelmü lakója egységes, hü képét látná a megyei kulturéletnek. Nyilvántartaná a tagok számát, közölné az egyes előadások tartalmát, hogy ezáltal a gondolatot minél szélesebb körben terjessze.

Igen sok feladatát és előnyét lehetne még felsorolni ennek. De mind e lap fenntartásához, mind az egyesület intenzivebb működéséhez pénz kell. Pénz pedig csakis akkor lesz, ha megyénk hazafias közönsége szivvel és lélekkel igyekszik előmozditani nemes célunkat.

Ismételten kérjük megyénk közönségét, laptársainkat, tegyék magukévá ezt a fontos ügyet, amig nem késő. Államiságunkat, nyelvünket titkos aknák gyengitik. Ezt onnan a magyar vidékről nem látni. Ezt csak mi tudjuk. Segitségért nyujtjuk kezünket, segitsenek, amig nem késő!

A karácsonyfa története.

A karácsonyfa, a karácsonyi ajándékok e legkedveltebbje, legszimbolikusabbja, amely a legcsaládiasabb ünnepbe az igazi karácsonyi hangulatot varázsolja, germán eredetü. Európában legalább Németországból terjedt el, még pedig oly időben, mikor a németek legnagyobb része már protestáns volt. Van ugyan egy monda, mely skandináv eredetünek állitja, de ezt semmiféle történeti adat nem támogatja.

E monda szerint egy, a nevezetes lützeni csatában, 1632-ben megsebesült svéd tiszt tett volna először emlitést a németeknek arról, hogy hazájában karácsonyfával szokták ünnepelni a Megváltó születésének ünnepét s ő igy vitte volna be a németek közé ezt a szép szokást. De ellentmond e regének az a tény, hogy magában Svédországban csak a 19. század elején kezdett elterjedni a karácsonyfa, holott Németországban már a 18. század közepén sürün állitottak karácsonyfát, bár általánossá itt is csak a 19. század elején lett e szokás.

Német eredetre vall a karácsonyfának magyarországi története és elterjedése is. A karácsonyfa nagy elterjedettségénél fogva sokan azt hiszik, hogy az Magyarországon már évszázadok óta divó régi szokás. Ez azonban tévedés. Karácsonyfát mindössze hatvan-hetven év óta állitanak Magyarországon. Azelőtt csak a Betlehem-járás, a betlehemes népies drámai játékok voltak nálunk divatban, amik a vidéken, kivált falvakban még ma is ép oly elterjedtek, akár csak a karácsonyfa.

A mult század negyvenes éveiben kezdett csak Magyarországon meghonosodni a karácsonyfa s ekkor is először leginkább csak a németektől lakott városokban és falvakban kezdett elterjedni. Hogy ily, aránylag rövid idő alatt mennyire általánossá lett szegénynél, gazdagnál egyaránt a karácsonyfa, legjobban mutatja az a tény, hogy ma már Magyarországon a zsidó családok is ép ugy állitanak karácsonyfát, mint a keresztények. Oly nagy natása van tudniillik a gazdagon feldiszitett, néha rogyásig megrakott s gyergyákkal és lámpionokkal ragyogóvá tett karácsonyfának a gyermekvilág kedélyére, hogy az alól nem vonhatták ki magukat a nem keresztény felekezetüek sem. Éppenséggel nem tulzás hát az a kedves adoma, hogy a zsidó gyermek, látva egy keresztény család ablakából kisugározni a karácsonyfát, igy szólt: — Papuska, hát a keresztények is állitanak karácsonyfát?

Európán kivül a karácsonyfa csak a német és angol gyarmatokban honos.

Ami a karácsonyfa őseredetét illeti, valószinü, hogy kapcsolatban áll ez az ősrégi pogány áldozatok emlékével. Mert már a Thalmudban olvasható, hogy Ádám a paradicsomból kiüzetvén, nagy aggodalomba esett, látva a napok rövidülését s a hideg növekedését, mikor azután a téli napforduló hozott érkezett (amely a karácsonnyal esik össze) s tapasztalta, hogy a nap és meleg ismét növekszik, mélységes hála kelt szivében s égő áldozatot emelt az Urnak. Megjegyzendő, hogy ilyen áldozatok a rómaiaknál és más pogány népeknél is szokásosak voltak téli napforduló idején.

Karácsonyfának rendszerint a fenyőfát használják, de néhol más élőfával, sőt kifaragott favázzal is pótolják. Angliában gyártanak vasból is karácsonyfát. Piacon és boltban mint kereskedelmi cikk először Drezdában jelent meg a karácsonyfa 1807-ben. Németországban, Angliában, Hollandiában s a skandináv országokban éppen ugy árulják most, mint nálunk és sok ezer ember megkeresi vele a karácsonyra valót.

Hát még a különböző, szebbnél-szebb karácsonyfa-disz! Ez ma már elsőrangu ipari és kereskedelmi cikk, sok ezer és ezer embert foglalkoztatva, nem is szólva arról a sok más mindenféle ajándékokrót, amit a karácsonyfa az ágaira és maga alá vonz, mert ha a kicsinyek kapnak ajándékot, illik, hogy a nagyoknak is jusson valami. De ettől eltekintve, maga a karácsonyfa is valóságos luxustárgygyá fejlődött régi egyszerűségéből s e miatt a sok öröm mellett már bának, aggodalomnak és sok fejtörésnek is lehet az okozója! Mert hát minden fénynek megvan az árnyoldala is. Sok szegény embernek bizony sokszor mára kellene inkább a pénz és mégis kénytelen kiadni karácsonyfára s szomoruságot okoz, ha a szük viszonyok miatt nem lehet az a karácsonyfa olyan dus, mint a minőnek szeretnék látni. Ám a legkeserübb könnyek ott omlanak, ahol minden erőfeszités dacára sem sikerült karácsonyfát szerezni a szent estére.

Mert hiába, ilyen eset is előfordul, annak dacára, hogy sok szegény ember készebb minden holmiját zálogba tenni, mintsem elmaradjon a karácsonyfa s a karácsonyi ajándék, vagy „angyal fia," ahogy régebben nevezték s nevezik most is Erdélyben kőrösségesen. Annál dusabbak az intézeti karácsonyfák. Hisz már alig van olyan iskola, kórház, árvaház, s más efféle intézet, ahol ne állitanának karácsonyfát. Sőt a jótékony asztaltársaságok is beálltak már a sorba s ami még szebb, rendszerint szegény gyermekek felruházásával is egybekapcsolják a karácsonyfa-ünnepélyeket. A karácsonyfa tehát mindenkép igen nagy rugó, igen nagy erő e tekintetben, hogy a béke és szeretet ünnepe minél inkább igazán a szeretet ünnepévé legyen.

Érdemes a följegyzésre még, hogy a karácsonyfát kezdetben a tetőről lefelé csüngve állították föl s megrakták, de a mécset mellőzték.

A világítás és csillogás már az ujabb idők izlése és szokása. Sz. G.

Tanoncok munkakiállitása Alsólendván.

Szombaton délután 3 órakor, gyérszámu közönség jelenléteben nyitotta meg K. Hajós Mihály kir. tanácsos, az iparvédő egylet elnöke, szép beszéd kiséretében azt a kiállitást, melyet a tanonciskola felügyelő-bizottsága az ipartestület elnökségével karöltve, a helybeli iparostanoncok munkáiból a polg. iskola rajztermében rendezett. A hazafias buzditásokban bővelkedő szép beszéd az iparosságnak volt ugyan szánva, de az iparosság szerencsésen lemaradt a megnyitásról, sőt a kiállitás egész tartama alatt bizonyos antiszimpatiát tanusitott az ügy iránt. Meg kele vallanunk, a kiállitás anyaga és a kiállitott tárgyak mennyisége jóval mögötte maradt az eddigi kiállitásoknak, pedig a rendezők minden tőlük telhetőt elkövettek a siker érdekében. — Némelyik szakma, mint pl. a faipari, egészen távolmaradt a kiállitástól. Legtöbb tárggyal a lakatos-ipar volt képviselve, ez a szakma vitte el az első dijat is.

A rendezőség ötféle dijat állapitott meg, a melyből minden egyes kiállitó tanonc részesült érdeme szerint. Ezenkivül diszoklevelet is kapott minden egyes kiállitó tanonc.

A kiállitás vasárnap délután 4 óráig volt nyitva s állandóan voltak vendégei, kik között azonban csak elvétve lehetett egy-egy iparost látni. Célszerű volna, ha a jövőben az ipartestület elnöksége nemcsak abban az irányban fejtene ki akciót, hogy a kiállitásnak kiállitói legyenek, hanem abban is, hogy iparos látogatói *is* legyenek.

Az egyes tárgyak megbirálását és ezzel kapcsolatban a jutalmak odaitélését egy vegyes zsüri végezte. A döntés eredményét itt adjuk:

I-ső dijat (30 kor.) nyert: Alszeghy Lajos lakatos tanonc (husállvány).

II-ik dijat (20 kor.) nyertek: Menczingár István lakatos t. (komplikált lakat), Körmendi Lajos szabó t. (mellény és nadrág) és Makovecz Ferenc szijgyártó t. (kantár és pincértáska).

III-ik dijat (10 kor.) nyertek: Grgurics József lakatos t. (vasállvány), Novák Dömötör bognár t. (gyermekkocsi), Fehér Ede kocsigyártó t. (kis diván), Tóth Gyula könyvkötő t. (könyvek és képkeret) és Máté József szijgyártó t. (tarisznya).

IV-ik dijat (5 K) nyertek: Poszavecz Flórián cipész t. (cipő), Horváth Márton cipész t. (cipő), Krizsnyák Bálint asztalos t. (konyhaszék), Schmidt István lakatos t. (persely), Hancs József kovács t. (két db patkó), Göncz Pál lakatos t. (betétrács), Cserencsecz István lakatos t. (csipővas, hidrálóvas, vaslapát) és Dráveczi József szabó-tanonc (felikabát).

V-ik dijat (2 kor.) nyertek: Melczer Jenő nyomdász t. (meghivók), Györe János szabó t. (öltöny), Vincsecz István szabó t. (nadrág, mellény), Ferkócza János szabó t. (öltöny), Szunyog Géza cipész t. (cipő), Kovacsics József cipész t. (cipő), Hack József cipész t. (cipő), Hepe István cipész t. (cipő), Ritlop József kovács t. (patkó), Györkös Ferenc pék t. (kalács), Simon Imre lakatos t. (takaréktűzhely) és Kovács Ferenc csizmadia t. (csizma).

A kiállitást vasárnap délután szép beszéddel Vidóczy Ferenc, az ipariskolai felügyelőbizottság elnöke zárta be.

Esetek.

Az ügyfél. — Szó szerint érti. — Nevető sirfelirat. — Megmagyarázta. — A bőbeszédű ember.

Van-e, aki nem akart még kiugrani a bőréből a folyton renitenskedő telefon előtt? Az emberek bosszantására találták ki valószinűleg ezt a gonosz készüléket és ha eddig nem is tudtunk volna kitünően káromkodni,ióta Alsólendván telefon van, megtanulhattunk.

Állapitsuk meg azonban ezek után azt is, hogy a telefon révén nevetni is lehet. (Sőt mi több, cigányzene kisérettel szerenádot is lehet feladni — a postára.) Egész külön kategoriát képeznek már a telefonviccek.

Egy ilyen telefon-vicc történt egyik helybeli közismert uriemberrel. Felszólitott ugyanis telefonon egy ügyvédi irodát és az ügyvéd urat kérte.

— Az ügyvéd ur nincs itthon! — hangzott a válasz.

— Kérem a jelölt urat!

— Az sincs itthon.

— Hát ki van a telefonnál?

— Itt az ügyvéd ur egyik fele beszél?

Lehetett-e erre mást válaszolni, mint azt, hogy:

— Hát küldje ide az ügyvéd ur — *másik felét* is!

*

Egyik helybeli orvoshoz a mult hetekben beállitott egy környékbeli hitsorsos és elpanaszolja, hogy ő már napok óta köhög.

Az orvos annak rendje-módja szerint megvizsgálta, aztán leült és orvosságot irt.

A medicina nem használt s a paciens két hét mulva ismét az orvos előtt állott.

— Doktor ur, ön azt mondta, hogy ha az orvosságot beveszem, többet nem köhögök!

— Hát *többet* köhög? — kérdi mosolyogva az orvos.

*

A falusi temetőkben járva, ha a sirfeliratokat gondosan átolvassuk, nem egyszer akadunk olyanra, ami önkénteulenül is mosolyt csal ajkunkra. A gosztolai temetőben van például egy régi sirkereszt, melyről bromba betükkel szószerint a következő szellemesség olvasható:

Anno 1873.
Amig éltem, sok jót töttem:
Gyüttem, möntem, szöttem, vöttem;
Minekután *biró* löttem,
Béborult az ég fölöttem.
Amim csak volt, mind föl öttem,
Mint az egér, szegény löttem,
A kutyának se köllöttem,
Kárt magamban *ezért* töttem,
Ne busuljanak fölöttem,
Más egyebet nem töhettem:
Hát magamat — *fölkötöttem!*

*

Ez a kis eset egy polgári fiuiskolában történt. De nem Alsólendván.

Bemegy a tanár az osztályba és a padsorokból különös állati hangok törnek elő. A tanár egy ideig hallgatódzik, de miután a többszöri csinyteves nagyon kihozta a sodrából, idegesen rászólt a padban ülőkre:

— Ha nem lesz csend, kiüttetem ezt a disznóólat!

Erre még nagyobb lett a zaj. Végre a tanár szépszóval kérte a fiukat:

— Hallgassatok fiuk, én nem vagyok pajtástok, ne csináljatok velem rossz vicceket!

A válasz egy erőteljes disznóröfögés volt.

A tanár lerohan a katedráról és egyenesen a hang irányába megy. Felállitja a gyanus fiut:

— Mondd meg, ki röfögött?

A fiu a legártatlanabb arccal azt feleli, hogy fogalma sincs róla. A tanár tehetetlen dühében a szája szélét rágja. Egyszerre feláll egy fiu.

A tanár örömmel ragadja meg az alkalmat.

— Nos, ki röfög? Mondd meg egész bátran, hogy ki röfög!?

A fiu vonakodik. Végre alkudozni kezd:

— Ha a tanár úr megigéri, hogy semmiféle bántódása nem lesz az illetőnek, akkor megmondom!

A tanár ünnepélyesen mondja:

— Igérem, hogy bántódása nem lesz. De mondd meg már, hogy ki röfög?

A fiu borzasztó komoly arccal feleli:

— A disznó röfög.

*

Egy borbély-ismerősömnek, aki valamikor a bajuszom helyét szokta szőrteleniteni, az a rossz szokása volt, hogy beretválás közben folyton beszélt. Lehetetlenül hazudott, de az előadásában volt valami lebilincselő.

Eltitkolt melodiák.

Szivem tele bubánattal
Panasz, sóhaj ajkamon;
Nem szabad egy szót sem szólnom,
Ne lássa más, mi bajom.

Futva-futok az erdőbe,
Ott keresem a magányt,
A táknak tán elmondhatom
Őszintén azt, ami bánt.

Csalódtam az erdőben is,
Nem ismernek a lombok,
Vigan csergő patakölen
Kikacagnak a habok.

A fájdalmat kétszer érzem
Árvaságom tudatán,
Ha volna, ki megvigasztal,
Nem fájna e sziv talán.

KOZMA IMRE

Rövid levél, rövid történet.

Irta: BUDAVÁRY LÁSZLÓ.

Közeleg a karácsony napja.

Előttem egy kis nádfödeles házikó. Belül sincsenek szép szőnyeges szobák, mahagoni butorok, nincs neszfogó kárpit, ezüstös csillár, hanem van egytelen sötét zug, földes padlattal, egy összerepedezett búbos kemence, melyben már évek óta nem fűtenek, van egy szűette asztal, rajta piszkos fehér takaró, van egy rozoga ágy s benne egy halavány arcu, fiatal, beteg asszony.

Istenem, beh szomoru kép! Összeszorul az ember szive tőle!

Te szenvedő beteg asszony, te inkább emlékezteted lelkemet a Megváltó sápadt arcu anyjára, mint a pap beszéde, melyet aranyozott szószékről hirdet kötelességszerűleg, sok páthosszal s kevés érzéssel az egybegyült hivőknek...

Csikordul a rozsdás sarok, az ajtó nyilik s fázósan lép be rajta egy kis tiz éves leánygyermek, korán érett arcocskával, melyen meglátszanak a nyomor és éhség nyomai, a fájdalom és a hangtalan panaszkodás.

A szenvedő asszony feltámaszkodik ágyában. Fénytelen szeme megtelik könnyel, két sovány, reszkető karját kitárja az érkező felé. A hideg téli nap beküldi fagyos sugarait a kisded ablakon s végigcsókolgatja a nyirkos falakat, a beteg asszony pedig torrón öleli magához gyermekét s lázas fuldoklással nyögdécseli fülébe az anyai szeretet becéző szavait:

— Megjöttél, édes kicsikém!? Fogyó életemnek drága reménysége! Csakhogy itt vagy végre, kedves gyermekem. Mit mondott ma a jó tanító ur? Megint kérdezett rólam? Áldja meg az Isten a jóságos szivéért!...

A kis Margitka elgondolkozva felelt anyja kérdéseire. Meglátszott arcán, hogy valamin töprenkedik. Egyszer csak két parányi kezébe fogta az anyja arcát és bátortalanul kérdezte:

— Anyuskám, ha valaki levelet ir a Jézuskának, meghallgatja ő annak a kéréseit?

A halavány nő megütődött e szavakon.

— Meghallgatja, gyermekem! De hát ki ir levelet a kis Jézuskának?

Margitka most már bátrabban felelt. Valami mennyei erő megerősitette szavait.

— Én irok, kedves anyám! A tanító ur ma megtanitott bennünket arra, hogy hogyan kell levelet irni s azt mondta, hogy holnap mindnyájan irni fogunk annak, akinek akarunk. Én a kis Jézuskának fogom cimezni az enyimet.

— S mit irnál te a kis Jézuskának?

— Anyám, beteg édesanyám, — nyögte a gyermek siróra vált hangon, — te fázol, reszketsz és olyan halovány vagy! Nekem nagyon fáj az, hogy nincs jó puha, meleg takaród, amivel betakarhatnálak; nekem nagyon fáj az, hogy te hideg szobában szenvedsz és nincs mit enned hosszu napokon át! Oh, mennyit sirok, ha eszembe jut, hogy a gazdag emberek mitsem törődnek velünk s ha a jó tanító ur nem küldene néha-néha valami ennivalót, bizonyára éhen kellene elpusztulni mindkettőnknek...

Az anya zokogva vonta magához még jobban kis leánykáját, az meg sebesen beszélt tovább:

— Holnap, ha levelet irunk, én irni fogok a Jézuskának s kérek tőle neked jó meleg takarót, puha fehér kalácsot és meleg levest. Ugy-e, akkor meggyógyulsz, édes anyám?!

A kis házba betört a boldogság. A beteg, szenvedő anya üdvözült arccal álmodott, s oldalán pihegő leánykája álmában már átgondolta a levelet, amit holnap az iskolában a kis Jézuskának fog irni...

— — — — — — — — — —

Az iskolában néma csend. A tanító ur felállt a katedra mellől s nyájas hangon megszólal:

— Kedves gyermekeim! Ma mindnyájan levelet fogtok irni. Mindenki annak ir, akinek akar. Lehet a mamátoknak, apuskátoknak, barátotoknak,

Egyik nap azzal állt elém, hogy a világ vége következik.

— E hó tizenötödikén megszünik minden!

— És ez csak ugy egyszerre történik? — kérdeztem odavetőleg.

— Oh nem, — felelt a borbély, — tizenharmadikán az állatok pusztulnak el és tizenötödikén az emberek.

Mire én:

— De hisz ez rettenetes! *Hát ki fog engem megborotválni tizennegyedikén!*

Gyüjtötte: **MIKI**

HIREK.

— **T. előfizetőinknek, munkatársainknak és olvasóinknak kellemes karácsonyi ünnepeket kivánunk!**

— **Gyászhir.** Mint igaz részvéttel értesülünk, Kormos Ármin, az „Alsólendva-Vidéki Takarékpénztár r. t." volt igazgatója, e hó 17-én este 55 éves korában Budapesten, Nagydiófa-utca 5. sz. lakásán elhunyt. Kormos Ármin közel tiz esztendőn át volt városunk lakója, mint az Alsólendvai Takarékpénztár igazgatója, s mikor három évvel ezelőtt sulyos szembaja miatt nyugdijazták, családjával együtt Budapestre költözött. — A városunkban széles körben ismert takarékpénztári igazgató haláláról a család a következő gyászjelentést adta ki:

Kormos Árminné szül. Decsényi Julia ugy a maga, mint gyermekei Etelka, Gabriella, Jolán, Erzsébet, Sári és Mici, valamint az összes rokonság nevében mély fájdalommal jelenti, hogy szeretett férje illetve édes apjuk, Kormos Ármin nyug. takp. igazgató f. hó 17-én élete 55-ik évében hosszas szenvedés után elhunyt. A megboldogult hült tetemeit kedden, december 19-én, d. u. 2 órakor fogjuk a rákoskereszturi temető halottas házából örök nyugvó helyére kisérni. Budapest, 1911. december hóban. Áldás és béke legyen porai fölött!

— **Névmagyarosítás.** Stepina Ferenc lendvahosszufalui illetőségű, tapolcai ügyvédi irnok és nővére, Stepina Verona, családi nevüket belügyminiszteri engedéllyel Lendvai-ra magyarositották.

— **A szombathelyi uj püspök installációja.** Gróf Mikes János ujonnan kinevezett szombathelyi egyházmegyei püspök installációja január hó 6-án fog végbemenni s bár maga a püspök a rendkivüli ünnepségeknek mellőzését kérte, mindazonáltal beiktatási ünnepélyére nagy előkészületek történnek. Az uj püspök január hó 3-án érkezik Szombathelyre. A rendező bizottság küldöttsége a vármegye határán, Celdömölkön fogadja az uj főpásztort, ahol a küldöttség élén Herbst Géza alispán fogja őt üdvözölni. A szombathelyi vasuti állomáson a város képviselőtestülete élen a polgármester köszöni. A fellobogózott városban az egyesületek, testületek s a tanulóknak sorfala közt vonul a székesegyházig, ahonnan rövid szentségimádás és áldás után az uj püspök a püspökvárba vonul. Ugyanekkor fogadja a nála megjelenő küldöttségeket is. Este tiszteletére fáklyás zene lesz. Január 6-án reggel fél 9 órakor lesznek az egyházi ünnepségek, utána ismét fogadtatás s délben a kulturházban ebéd.

— **Távozó orvos.** Belatinc község társadalmát nagy veszteség érte. Egyik kedvelt tagja távozik el köréből legközelebb. Ugyanis mint értesültünk, a belügyminiszter dr. Pilitzer Endre állami trachoma-orvost elhelyezi Belatincről és helyébe mást küld ki. Pilitzer bekerül a miniszteriumba szolgálattételre, ami reá nézve nagy kitüntetés, azonban a belatinci uri társadalomra nézve nagy veszteség, mert egyik kedvelt tagját veszti Pilitzer doktorban.

— **Nyilvános nyugtázás.** Az alsólendvai tanonciskola e hó 19-ei kiállításához pénzadományokkal hozzájárulni sziveskedtek a következők: K. Hajós Mihály 3 kor., Vidóczy Ferenc, Marton Kálmán, dr. Filkor Márton, dr. Brünner József, dr. Nábráczky Béla, Karabélyos Elek, dr. Józsa Fábián 2—2 kor., Bader Herman, Toplak János, Ferenczy József, Weisz Samu, Schwarcz Mór, Gállits Tamás, Csiszár Sándor, Körtvéssy József, Arnstein Benő, Balkányi Ernő, Muhr József, Sipos Dániel, Ferinczek Mihály, Kaufman József, Perkó Vendel, Takács Ferenc, id. Schwarc Samu, N. N., Bobay Géza, Tivadar Ferenc, Tóka Lajos, Treiber Mihály, Levasics Ferenc, Mayer Ödön és Freyer Lipót 1—1 kor., Gombosi és Wendl cég 80 fill., N. N., Olvashatatlan 60—60 fill., Szilágyi Dezső, Ehrenreich János, Olvashatatlan, Brünner Béla, Gecsényi Lajos, Wortman Samu, Horváth István, Vörös Károly, Gregorencsics József, Simonka János, Bruncsics Antal, Deutsch János, Mursics Lajos, Göncz Gábor, Ferber József 50—50 fill., Biró György, Bruncsics János, Bartanics Ferenc, Hegedüs Sándor, Németh Pál, Bizzer István, Beck Miksa, Gáber Ferenc, Fehér Károly, Bors István, Bellovics Antal, Reichenfeld Sándor, Ekker Pál 40—40 fill., Kancsal József, Sipos Lajos 30—30 fill., Fülöp N., Sifter Ferenc, Kopeczky József, Szekér Pál, Waltrsdorfer Henrik 20—20 fillér. — Az ipariskola felügyelő-bizottsága ezuton mond köszönetet mindazoknak, kik a kiállitás megtarthatását akár anyagilag, akár erkölcsileg támogatták.

— **A muraszombat—regede—alsólendvai vasut.** A kereskedelmi miniszter tegnap érkezett leirata szerint Muraszombat község képviselő testületének ama határozatát, melyek szerint a község a muraszombat—regedei és muraszombat—alsólendvai helyérdekü vasuthoz törzsrészvények ellenében ötvenkilencezer koronával hozzájárul, valamint a vármegye törvényhatósági bizottságának a községi képviselőtestületi határozatok jóváhagyása tárgyában hozott közgyülési határozatát, a bel- és pénzügyminiszterrel egyetértőleg, az ellene beadott fellebbezés elutasitása mellett jóváhagyta. Mivel azonban a hozzájárulás fedezete tárgyában határozatot nem hoztak, Muraszombat községet ily irányu és kormányhatósági jóváhagyás végett felterjesztendő határozat hozatalára utasitotta a kereskedelmi miniszter.

— **Megyebizottsági tagválasztás.** A belatinczi törvényhatósági bizottsági választókerületben egy tag a bizottsági tagságról lemondván, e községben a választás megtartására a törvényhatósági bizottsági közgyülés határnapul december hó 30 át tüzte ki.

— **A zalamegyei trachomások ellenőrzése.** A belügyminiszter a mult héten értesitette a vármegye alispánját, hogy a trachomások gyógyitásával megbizott orvosok működésének közvetlen ellenőrzésével Zala- és Vasmegye területén dr. Schiller Vilmost, a perlaki állami szemkórház igazató-főorvosát bizta meg, aki evégből később megállapitandó utterv szerint a trachomával fertőzött községeket egyenlőre évenkint egyszer a gyógykezeléssel megbizott orvos kiséreteben meg fogja látogatni.

— **A Kath. Nőegylet Szilveszter-estélye.** Az alsólendvai Kath. Nőegylet választmánya, élén Fuss F. Nándorné urnő elnökkel, már napok óta lázasan készülődik a Szilveszter-estélyre, melynek sikeréért fütt-fát megmozgatott. Az egyesület amellett, hogy a belépti dijat a lehető legminimálisabbra szabta meg (1 korona), a belépti dij ellenében még teát és süteményt is szolgál ki minden résztvevőnek. A mindenképpen sikeresnek igérkező estélyt hangverseny nyitja meg, melyet éjfélkor, az ujév kezdetekor mintegy 30 helybeli gyermek allegorikus felvonása követ. Szóval egy jó mulatságra lehet kilátásunk, amelyet pártolnunk kell már csak azért is, mert a jótékony cél szolgálatában áll. — A hangverseny müsorát itt adjuk:

1. *Chovan: „Magyar tánczok."* Zongorán előadják: *Balás Jolán* és *Pozsogár Ilonka* urhölgyek.
2. *Verdi: Troubadour.* Előadják *Laubhaimer Oszkár* (hegedü), *Laubhaimer Alán* (gordonka) és *Laubhaimer* Ervin (zongora).
3. *„Asszony-barátság."* Dialog. Előadják: *Dobisz Irma* és *Nagy Ilonka* urhölgyek.
4. *Koncert-darab.* Hegedün előadja: *Laubhaimer Oszkár*, zongorán kiséri: *Laubhaimer Ervin.*
5. *Humoros monolog.* Előadja: ***

— **Megölték egy deci pálinka miatt.** Az alsólendvai járásban történt gyilkosságok száma e hó 21-én megszaporodott eggyel. A városunktól alig egy óra járásnyira levő Rédicsen a Kancsal-féle korcsmában csütörtökön este egy mumori legény, Kovács István, agyonszurta Vajmi Sándor máhomfai családos embert. Az ok: egy deci pálinka, amit Vajmi Sándor a korcsmában egyik asztalról véletlenül leborított. — A véres esetről a következőket jelenti tudósitónk: A csütörtöki vásárról Alsólendvaról ment hazafelé Kovács István és még öt másik mumori legény. Rédicsen betértek Kancsal István vendéglőjébe és ott pálinkát és bort rendeltek. Ugy alkonyat tájban bement a vendéglőbe az ugyancsak a lendvai vásárról hazatérő Vajmi Sándor, egy máhomfai családos ember, aki mikor belépett a korcsmába, a télikabátjával az egyik asztalról véletlenül levert egy deci pálinkát. Ezért a legények rátámadtak Vajmira, akit egyik legény arcul is ütött. Vajmi visszavágott, mire a többi legény is felugrott és botokkal, üvegekkel támadtak a szerencsétlen emberre. Az általános kavarodás hevében Kovács István mumori legény Vajmi háta mögé került és nagy disznóölő kését egészen markolatig döfte Vajmi Sándor nyakába. A szurás Vajmi jobb tüdejének a csucsát is érte. Vajmi a szurás után felorditott és menekülni akart, de csak az ajtóig mehetett, ott összeesett és meghalt. — Vajmi Sándor holttestét pénteken délután boncolták fel dr. Józsa Fábián és dr. Brünner József alsólendvai orvosok dr. Szász Gerő zalaegerszegi kir. főügyész és Biró Lajos alsólendvai vizsgálóbiró jelenlétében. — A gyilkos legényt a csendőrség letartóztátta.

---

nagybácsinak, nagynéninek, nekem vagy akárn.elyik ismerősötöknek. Jusson eszetekbe mindaz, amit tegnap a levélről beszéltem. Ügyeljetek a megszólitásra, a szép formára, a kerekded mondatokra, az üdvözlésre, a dátumra és végül a nevaláirásra. Hoztatok mindnyájan levélpapirt? És levélboritót? Jól van, vegye elő ki-ki a magáét, tollat, tintát s kezdjetek hozzá!

A kis Sugár Antal háromszor is belemártja a tollát a kalamárisba, amig egy szót leir, a Bárány-gyerek meg nem tud tovább jutni ennél az ót szónál: „Édes Anyám, csókol fiad Pista." Már a Csonka Lidi inkább ért hozzá. Ő már a harmadik sort irja. Hanem a Hegedüsék Marcsája még ezen is tul tesz.

A tanitó ur hol az egyiknek, hol a másiknak segit. Egyszer csak odaér a kis árva Margithoz, aki nekitüzesedett arccal szép gömbölyü betüket rajzol a papirra. Odaállt a háta mögé s nézi-nézi komolyra vált arccal. Megmaradt szivében mindenik vonása:

„Édes Kicsi Jézuskám! Én nagyon szeretlek Téged, szeress Te is engem, de szeresd még jobban az édes anyámat. Azt mondják, hogy Te a jó embereket megajándékozod karácsony napján. Nekünk még nem hoztál semmit, pedig az én anyám a legjobb a világon. Kérlek szépen, látogass meg minket és hozzál magaddal egy jó meleg kendőt, meg egy kis forró levesket. Ha lesz, akkor kalácsot is, mert az én anyám nagyon beteg és igen fázik, meg nincs is semmi ennivalónk. Kérlek még egyszer összetett kezekkel és csókollak nagyon sokszor.

Margit."

A tanitó ur sóhajtva haladt tovább és az óra végén összeszedte a kész leveleket...

— — — — — — — — — — — — —

Zimankós téli idő van. Süvölt, ordit a fergeteg s keményre fagyott havat ver a járókelők szemébe.

Ugyan kevesen járnak most. Mindenki otthon ül s mindenki boldog, aki tündöklő karácsonyfa alatt töltheti az estét, a szent karácsony estét. Még a koldus is boldogabb ilyenkor. Nyitva a templomajtó egész éjjel, jól kiimádkozhatja magát a födött helyen. Imádság közben legalább elfelejti nagy nyomoruságát.

Kinek jutna eszébe ilyenkor a temetőben járni? Ki gondolna ilyenkor a másvilág lakóival? A szeretet ünnepe örömünnep; a sirhant nem illik bele az örömszülte képbe. Ki tudna most arról az uj sirról ott a temetőben?! S ugyan ki látná meg azt a keresztre hajló, reszkető gyermeket ott az uj sirhanton. Senki, senki. A temetőben jobban zizeg a szél, hidegebb a hó s alig vet világot az a közeledő lámpás. Valaki megáll a leányka mellett. A gyermek nem látja. Jobban reásimul a havas rögökre s ott fuldokol, ott zokog keservesen:

— Édes kicsi Jézus! Miért nem hallgattál meg? Miért nem hallgattál meg?!...

— Meghallgatott gyermekem! Anyuskád boldog; a föld a legmelegebb takaró, a te szereteted jobb volt az édes anyádnak a forró leyesnél és a legjobb kalács a Jézus szent teste. Ó mindazt megadta, amit kértél Tőle!

A kis leánygyermek megrezzen a beszédre, feltekint ijedten, azután a sirra lehanyatlik ujra, mintha halott lenne.

A tanitó ur karjára veszi a kis dermedt testet, betakarja meleg kabátjába s viszi, viszi a kis anyátlan, apátlan árvát uj anya ölébe, kis testvérek közé...

— **Kérelem országos vásár tartása tárgyában.** Zalapáka község képviselőtestülete a kereskedelemügyi miniszterhez intézett kérvényében három országos kirakódó és állatvásár engedélyezését kéreimezi. A miniszter a község kérvényét véleményadás céljából a vármegye törvényhatóságához megküldvén, a decemberi közgyűlés határozatából a község kérvényét pártolólag terjeszti fel a vármegye törvényhatósági bizottsága a miniszterhez.

— **Sorozóbizottsági polgári elnökök az 1912-ik évre.** A vármegye törvényhatósági bizottsági közgyűlése a jövő 1912-ik évben a vármegye területén működő sorozó bizottságok elnökeül az alsólendvai járásban Hajós Mihály, a balatonfürediben Csempesz Pál, a csáktornyaiban Tóth István, a pacsaiban Szentmihályi Dezső, a perlakiban dr. Zakál Lajos, a keszthelyiben dr. Lenárd János, a letenyeiben Stromszky Ernő, Nagykanizsán és nagykanizsai járásban dr. Pilhál Viktor, a novaiban Stádel János, a sümegiben dr. Tarányi Ferenc, a zalaszentgróthiban Hayden Sándor, a tapolcaiban báró Putheány Géza törvényhatósági bizottsági tagokat küldötte ki. Zalaegerszeg r. t. város s a zalaegerszegi járásban a polgári elnök Árvay Lajos vármegyei alispán lesz.

— **A vasárnapi munkaszünet felfüggesztése.** Zalavármegye alispánjától Alsólendva nagyközség képviselőtestületéhez az alábbi hivatalos leirat érkezett, mely a mai vasárnapra vonatkozólag a kereskedelmi miniszter alábbi intézkedéseit tartalmazza:

„A fogyasztó közönség érdekeire való tekintettel az 1891: XXII. t.-c. 3. §-ában biztosított jogaimnál fogva megengedem, hogy a folyó évi december hó 24-ére eső vasárnapon az ipari és kereskedelmi elárusitás és házhoz szállítás a magyar szent korona országainak egész területén kivételesen esti 5 óráig akadálytalanul végezhető legyen. Ez alól azonban minden irodai munka ki van véve, ezekre tehát ez az intézkedésem nem terjed ki.

— **Baleset.** Oszeszly M. Viktor lapszerkesztő és Schrantz Elek helybeli kereskedő vasárnap este Ferenczy József vendéglős kocsiján jöttek Stridóvárról Alsólendva felé. Alig haladt a kocsi Stridótól 3 kilométernyire, a lovak a nagy sötétségben letértek a rendes utról s a kocsi a töltésről lezuhant, a kocsiban ülőket maga alá temetve. Szerkesztőnknek és Schrantznak a nagyobb ütődéseken kívül egyéb bajuk nem történt, de a kocsist, Varga Vendelt, az egyik ló ugy arcba rugta, hogy eszméletét elvesztette és csak órák mulva tért magához. A kocsis sérülése sulyos. — A lovak, miután a kocsit összetörték, elszaladtak s csak másnap sikerült őket megtalálni.

— **A Lecsapoló Társulat gyülése.** A Lendvavölgyi Lecsapoló Társulat választmánya január hó 4-én délelőtt 9 órakor saját irodahelyiségében ülést tart.

— **Uj körjegyzői iroda Szentgyörgyvölgyön.** A szentgyörgyvölgyi körjegyzői iroda, de meg inkább a körjegyzői lakás, már régóta nem felel meg a legszerényebb igényeknek sem, ami arra indította a falu körjegyzőjét, hogy mozgalmat indítson egy uj jegyzői iroda és lak építésére. Az akciónak eleg szép számmal volt hivője, de midőn a képviselőtületi gyülés elé került az ügy, a többség az épitést leszavazta. A jegyző ebbe nem nyugodott bele, hanem felebbezett a vármegyéhez, mely most megsemmisitette a képviselőtestület határozatát s uj jegyzői iroda és lak épitésére utasitotta a községet. — Igy akár tetszik Szentgyörgyvölgynek, akár nem, az épitést legközelebb meg fogják kezdeni.

— **Állat az emberben.** E cim alatt megirtuk két héttel ezelőtt, hogy a helybeli Deutsch János-féle vendéglő udvarán egy csomó legény erkölcstelen merényletet követett el egy hármasmalomi férjes asszony ellen. Ugy irtuk, hogy a tettesek közt voltak Felső József és Simonka József lendvahosszufalui legények is. Mint utólag értesülünk, Felső és Simonka a dolog történtekor a korcsmában voltak ugyan, de a merényletben részt nem vettek.

— **Vásárok sorrendje.** Cseszteg község országos vásárjai a jövő évben a következő sorrendben fognak megtartatni: Január hó 19-én, március hó 19-én, május hó 17-én, augusztus hó 26-án és október hó 31-én.

— **Gyógyszertár Stridóváron.** Stridóváron mozgalom indult meg az iránt, hogy a község patikát kapjon. A vármegye a község óhaját figyelembe vette s legutóbb tartott közgyülésen a stridóvári gyógyszertárt megszavazta. Ezzel a vármegye nagy közegészségügyi szolgálatot tett Stridóvárnak és környékének, mely eddig a stzier Luttenbergbe hordta a pénzét gyógyszerért.

— **Elhalasztott közgyülés.** Emlitettük, hogy a helybeli polg. fiuiskolai segélyző-egylet közgyülése a részvétlenség miatt elmaradt. Mint most értesülünk, a gyülést e hó 27-én délután fogják megtartani.

— **Kirabolt templomperselyek.** E hó 22-ére virradó éjjelen tolvaj járt a helybeli róm. kath. templomban. A tolvaj feltörte a templomban elhelyezett három perselyt és azok tartalmát — mintegy 100 koronát — magához vevé, ellillant. Huszonnégy órai nyomozás után a csendőrség elfogta a perselyrablót Gomzi Ferenc 16 éves helybeli suhanc személyében, aki feltűnő költekezésével vonta magára a figyelmet. A megtévedt fiu beismerte a rablást, sőt bevallotta azt is, hogy két héttel ezelőtt is ő rabolta ki a szent Antal perselyét. A rossz utra tért fiut a csendőrség lapunk zártakor még valiatja.

— **Szegény gyermekek felruházása.** — A helybeli kath. nőegylet a r. kath. elemi iskola szegénysorsu növendékei közül a mult héten 15 gyermeket látott el jó meleg ruhával. A helybeli Polgári Olvasóegylet szinten több szegény gyermeket ruházott fel a mult napokban, mig a Függetlenségi Olvasókör 15 koronát adott a r. kath. iskolának 3 szegénysorsu gyermek között való szétosztására, a helybeli plebánia-hivatal pedig a Szent-Antal perselyébe befolyt 50 koronát osztatta ki a szegény iskolásgyermekek között. — A szives adományokért a megjutalmazottak nevében ezuton mond köszönetet Koller Ferenc kántortanitó.

— **A „Hungária Általános Biztosító Részvénytársaság,"** melyet 18 nagy pénzintézet 6,000,000 korona alaptőkével alapított, megkezdte működését összes ágazatában és mint értesültünk — **kötvény kiállitási joggal** felruházott főügynökséget — nagyobb területre kiterjedő hatáskörrel — a **Nagykanizsai Takarékpénztár részvénytársaságra ruházta.** — A **„Hungária,"** mely **kartellen kivül** álló, **szinmagyar** társaság, a tűz, — **baleset,** — **szavatossági,** — **élet és népbiztositási, továbbá betörés, jég,** — üveg — és **állat-biztositási** ágozatokat kultiválja s olcsó díjai, modern, liberális feltételei révén bizonyára egyhamar általános bizalomban fog részesülni.

— **Közvágóhid Csesztregen.** Cseszteg község képviselőtestülete, mint tudósitónk irja, egyik multkori közgyülésén elhatározta, hogy a községben közvágóhidat épittet. A határozatot most a vármegye törvényhatósági bizottsága is jóváhagyta s igy az épitést mihamarább megkezdik.

— **Magyarország legnagyobb és legelterjedtebb lapja: a Pesti Hirlap,** az uj év küszöbén felhivja a magyar olvasó közönség figyelmét a következőkre:

A Pesti Hirlap napról-napra a legnagyobb terjedelemben, legbővebb tartalommal jelenik meg: naponkint 10—20 oldallal többet ad, mint más lapok, ugyanazon árért; ma kétségtelenül a legelterjedtebb lap, mert naponkint százezren felüli példányszámban jelenik meg, amit más magyar napilap még nem ért el.

A Pesti Hirlap minden irányban független, szókimondó, demokrata, szabadelvű, ellenzéki ujság.

A Pesti Hirlap munkatársai sorában számitja hazánk legelső és legkedveltebb iróit, kik közül elég legyen fölemliteni Gárdonyi Géza, Molnár Ferenc, Szomaházy István, Heltai Jenő, Lengyel Menyhért, Abonyi Árpád, Porzsolt Kálmán, Muray Károly, Szini Gyula, Szász Zoltán, Szabóné-Nógál Janka, Lux Terka, Erdős Renée, Bokor Malvin, Tömörkény István, Pakots József, Diplomata és gróf Vay Sándor neveit.

A Pesti Hirlap külön kedvezményeket is nyujt előfizetőinek; a Divatszalon c'mü kitünő divatlapot kedvezményes áron rendelhetik meg és karácsonyi ajándékul ingyen kapják a Pesti Hirlap nagy képes naptárát.

A Pesti Hirlap 1912. evi naptárát minden uj előfizető is megkapja, aki legalább három hónapra megrendeli a lapot.

A Pesti Hirlap előfizetési ára egy hóra 2 kor 40 f. két hóra 4 korona 80 fillér, január—március negyedévre 7 korona; a Divatszalonnal együtt negyedévre 9 korona. A Pesti Hirlap kiadóhivatala, hova legcélszerübb postautalványnyal küldeni az előfizetést, Budapest, V. ker., Váci-körut 78. szám alatt van.

— **Élethalál-harc az istálóban.** Tegnapelőtt este borzalmas gyilkosság történt az alsólendvai járással határos Kerkafő községben. Az eseményt a következőket jelentik: Kóczia János kerkafői legény régen udvarolt Kádár József gazda leányának. Néhány hónapja azonban hűtlen lett a leányhoz és más nőt vezetett az oltárhoz. Az öreg Kádár ezért bosszut forralt. Tegnapelőtt este véletlenül összetalálkozott Kócziával egy istálóban. Mikor a legény bejött, az öreg rátámadt és ki akarta kergetni egy fejszével a legényt. A legény ugyancsak egy fejszét ragadott fel s megindult a két ember közt a verekedés. Egy csapás Kóczia fejét érte, mire ez olyan dühbe gurult, hogy az öreget addig ütötte, mig egy cseppnyi élet volt benne. De Kócziát is annyira megütötte az öreg, hogy most ő is sulyos sebesülten fekszik lakásán. Az esetet azonnal bejelentették a csendőrségnek, mely értesitette a kir. járásbiróságot, honnan a vizsgálóbiró a helyszini vizsgálat megejtése céljából Kerkaföre ment.

— **Megalakul a fürdőrészvénytársaság.** Több izben megemlékeztünk arról a mozgalomról, mely városunkban egy, a „fekete-ér" mellett létesitendő nyári fürdő érdekében indult. Mint ismeretes, a fürdő eszméjéhez a képviselőtestület is hozzájárult és kötelezte magát, hogy a kibocsájtandó részvények közül a város részére 150 dbot jegyez darabonkint 20 korona névértékben. — A mult héten az alapitók székülderk az alapitási tervezetet és a részvényjegyzési ivet. A részvényjegyzés szépen folyik s igy a fürdő jövője már nem lehet kétséges. Az alakuló közgyülést febr. vagy március hónapok valamelyik napjára tervezik.

— **Reményteljes csemete.** Az alsólendvai járásbirósági fogháznak néhány nap óta egy nagyreményü ifju a lakója. F. Albert az illető, aki 16 éves kora ellenére a korát meghazudtoló viháros multtal rendelkezik. F. Albert 11 éves korában szökött meg hazulról Baktüttösről, mert unta már az egyhangu családi életet. Elment Németujvárra, itt beállt rőfös-inasnak, de pár hónap mulva innen is megszökött. Innen Gutorföldre került inasnak, hol fel is szabadult. F. é. julius havában már Lentiben találjuk s ez a kondiciója az utolsó volt — a börtönig. Julius 30-án este beosont László Pál lenti-i hentes kamrájába s onnan egy vadonat-uj kerékpárt kilopva, nekivágott a nagyvilágnak. Egészen a folyó hó elejéig bujdosott, ekkor a győri rendőrkapitányság csavargásért elfogta, lezárta és midőn kiderült, hogy biciklilopásért körözve van, eljárás végett átadta az alsólendvai kir. járásbiróságnak. A helybeli kir. járásbiróság a mult héten itélkezett a fiatalkoru bünös felett s egyhónapi fogházra és javitó nevelésre itélte. Az itéletben a vádlott megnyugodott.

— **Pajor-féle „Határidő-napló"** (müszaki, pénzügyi és ügyvédi irodák részére) az 1912-ik évre kaphatók Balkányi Ernő könyvkereskedésében Alsólendván.

Közgazdaság.

Fagyott zöldség. Ha valami zöldség megfagy, az ügyetlen cseléd beviszi a meleg konyhára, hogy fölengedjen. Föl is enged ott, de többnyire egyuttal hasznavehetetlenné válik. A helyes eljárás az, hogy a fagyos zöldséget hideg kutvizbe áztatjuk, vagy ha hó van, ezzel behányjuk és éjszakán át langyos helyre tesszük. Ha igy felenged, ismét felhasználhatjuk.

A sertés tápláléka. Általános fölfogás, hogy a háztartás minden hulladéka a moslékos dézsába s onnan az ólba kerüljön. Pedig sok lé árt a disznónak; igy nem szabad olyan vizet önteni a moslékba, melyben füstölt hust főztünk. Ettől a disznó már akárhányszor meg is döglött. Alighanem a benne lévő sok só és salétrom hat itt károsan. A romlott tej is veszedelmes. Kivált ha a tej erjedésnek indult és már alkohol fejlődött benne, mert a szesz és sav gyilkosan hat az állat szervezetére. A krumplifőző vizet sem szabad disznónak adni, mert a héjából mérges anyagok huzódnak a vizbe. Általában jobb a disznó számára sütni vagy párolni, mint főzni a krumplit. A füvek között is sok van, mely kártékonyan hat a disznóra, azért ha gyomlálékkal tartjuk, ne szedjünk bele olyan füveket, melyeket a disznó, ha szabadon legelész, érintetlenül hagy, de ha azt az ólba elébe vetik, falánkságában saját kárára föleszi.

A diók eltartása. A diókat eltartani legjobban ugy lehet, hogy száraz homokkal rétegezzük. Hintsünk egy láda fenekére körülbelül egy hüvelyk vastag réteg száraz tiszta homokot, rakjunk erre egy réteg diót, erre szintén hintsünk homokot s igy tovább. Legfelül legalább 2 hüvelyk vastag homokréteg legyen. Az elrakásnál arra vigyázzunk, hogy a nagyon könnyű, tehát rossz diókat ne rakjuk el. Az természetes, hogy a diókat nem kell addig leszedni a fáról, mig teljesen meg nem értek.

Töredékek.

Nem a tett nagysága imponál a fönegnek,
Kalapot csak a nagy szellem előtt emelnek.

A félreismerést gyakran követi a
Félremagyarázás, ezt meg a rágalom;
Hej! mindegyik ért már engem az életben
S így tapasztalatból beszélek, fájdalom!

Előbb visszanyeri tollát a
Meztelen bőrétől kopasztott lud,
Mint igaz értéket az ember, ha
Szerencséjét vesztve, hibába jut.

Sokkal könnyebben teljesíthető egy vállalat:
Széthordani a világba a Szent-Gellért hegyet
És a Dunából összefogdosni minden halat,
Mint visszanyerni az egyszer eltünt jóhírnevet.

A rossz hír gyors, mint a sólyommadár,
A jó meg csak elomlábakon jár.
És a hova előbbi eljutott,
Utóbbi nem tesz sehol számot ott.

Dr. TERSÁNCZKY GYULA

Egy nagy gyerek naplója.

Irta: **LEGÉNY ELEMÉR.**

A belgyógyászati klinika boncasztalán láttam tavaly decemberben viszont — a hulláját. Ott jogászkodott a fővárosban. Az ízgalmak, a mohó képzelt vágyak, a nagyvárosi élet levegője elfogyasztotta a tüdejét. Együtt gyerekeskedtünk; ugy emlékül maradt reám tőle — egy bekötetlen könyv: a naplója.

1905. február 16. Nem, nem szenvedek, immár csend és nyugalom honol szivemben, talán a szerelem is elmult, kirepült szivemből, hogy magának szebb hazát keressen. Mert én nem táplálom csalóka reményekkel, ábrándokkal, én lehető legrosszabbnak látom a világot, sőt a szerelemben is pesszimista vagyok...

1907. junius 22. Reggel 6 órakor utaznak; nem veszitek csókot, nem veszítek ölelést, édes tekinteteket, csak édes fájdalmakat, szivettépő örömöket. Azután kisértet leszek, itt kisértek ebben az elhagyott házban, Golgothát járva. Bejárom a kedves helyeket, hol hajdan állt a leány, leülök arra a pázsitra, ahol sokáig és sokat kézimunkázott egy éve. Minden hely, bokor, virág beszél róla, mesél, mesél édes-kedves regéket. Visszajöttök, letellik a Golgothám. Elmegyek innen. De visszakisértek, visszajárok ide édes álmaimban, mint a hazajáró lélek. Itt lebegek a fa alatt, a rózsabokrok között; bebuvok a cserjébe, hallgatom a galambok szerelmes turbékolását, megcsókolom őket ott, ahol Te szoktad és Te majd nappal utánam csókolsz. Oh majd visszajösz a mulatságból és bátran jársz az udvaron, mert nem kisérnek gyülött szemek. Minden az én nagy szerelmemről beszél, amint ölelnek a lombok, hozzádsimul és csókol; az mind az én ölelésem, csókom...

1909. május 17. Virágzik a szőlő. Már az illatától részeg leszek. Lenne csak erőm hű kepét adni annak az édes világnak, mit ez az illat visszavarázsol. Ábrándszerelem, szőke leány, napsugaras, édes, mennyei órák. Önkiváltetben, tengernyi illat és átölelő fényesség között kábultan, álomban heverve. Az aranyszőke haj meleg folyamába temetett ujjak. Gyenge szóval, halvány ecsettel visszaadva, ezt varázsolja elém a szőlővirág illata...

1910. január 26. Akárcsak Musset: La vie de Bohéme-jében a diákiúk a Quartier Latinban, ugy élünk mi ketten hónapos szobácskánkban. Egy kis füstölt hus a szomszéd hentesboltból, egy falat kenyér és egy bögre jól berumozott tea a vacsoránk. Sanyaru a sorsunk, hatosaink számát még bozontos szakállunk (egyikünk sem szorult még borotválkozásra) sürü erdejével össze sem hasonlíthatjuk. Egy szálra ha egy rézpénz esne. De egy kisérőnk van: isteni humor és Jókai poezise. Ez a kettő elmaradhatatlan dessert fényes ebédeink és vacsoráink után. A tanulni való igazán csekélység, előadásra járni vig, bohó fiuk közé: igazán szórakozás...

1910. május 13. Huszonkét esztendeje, hogy szenvedek és élek. Ha azt irnám, hogy küzdöttem és szenvedtem, hazudnék. Küzdeni mindig lusta voltam. A szenvedés és megróbáltatás mindig egy kényelmes karosszékben talált, hol fatális egykedvüséggel fogadtam az élet örömeit és bajait. Egyre nem tudtak megtanitani: Akarni! S ez hiányzik is belőlem. 22-ik születésnapom is egy gyönyörü, tünderi szép kertben talál. Pompás, kellemes székben ülök. Előttem és utánam mindenütt rózsa, szegfü, orchideák. Fejem fölé karcsu pálmák tartanak ernyőt. A levegőt hűvösre varázsolja a művészien megkonstruált szökőkut-adta viz. Talán sehol a világon nincsen hasonló illat. Nem kábit, nem részegit, mint az erős bor, de mámorit, rózsaszin gondolatokat szül, mint a gyöngyöző Pomerry. Igazán szebb, élvezetesebb születésnapi ajándékkal nem kedveskedhettem volna magamnak, mint hogy eljöttem ide: Effets aux printemps...

1910. november 23. Ugy érzem, hogy férges vagyok. Valami halálos bajt érzek magamban. Meghültem-e, vagy attól a halott nőtől kaptam, kiről majd máskor beszélek, — nem tudom. Ugy látszik, egy jól nevelt tüdővész fog elszállitani. El innen te ronda köd, csak még egyszer majust tássak! Május jöjj. Elbucsuzom tőled nagy, vigasztaló, nyiló Természet. Bágatell! Hörögsz, mi?! De tavaszig eltartasz még, ugy-e?!...

A gyülölt köd körülfogta szegényt, soha el nem eresztette s hamarosan meg is ölte...

Karácsonyi viszontlátás.

Irta: **LORÁNDY TIVADAR.**

Karácsony előestéje elérkezett. A város forgalmas utcáin sürög-forog a nép. Kicki igyekszik kedvesét e szent estén valami ajándékkal meglepni és az üzletek kirakatai nem egy szegény emberben keserü érzést ébresztenek. Hintók robognak fel és alá, itt-ott egy fényes üzlet előtt megálliva.

A tolongó sokaság között egy fiatal leány iparkodik magának utat törni. Karcsu szép leány, kinek egyszerü sötét ruhája tetszetősen simul alakjához. Egy kis rövid kabát és egy kis boa egészíti ki ruházatát. Ügyet sem vetve a sok drágaságra, csak haladt utján és nemsokára elérte a külváros felé vezető utcát, hol azonban egy férfi-alak elébe állt. A villany fényénél látni lehetett a nagyvárosok oly gyakori alakját. Gazdag szőrmével boritott városi bundát és cilinderkalapot viselt. Szemén monokli, kezében nagy ezüst-gombos sétabot. Koromfekete bajusza majdnem függőlegesen hágott felfelé. Orrhangon beszélve, merészen állott meg a leány előtt s igy szólt:

— Hohó kicsikém, ne olyan sietve! Mondanék valamit magácskának...

A leány első meglepetéséből magához térve, igy válaszolt:

— Mit akar uram? Bocsásson, sietős az utam.

Az öreg — mert az volt — nem tágitott.

— Az én dolgom is sietős, édesem, de ne ceremóniázzunk. Néztem magának egy szép ajándékot, azután majd kettecskén eltöltjük ezt az estét és...

— Elég! — szólt a leány, — nem vagyok kivánesi a mondókájára. Bocsásson, mert segitségért kiáltok.

— De gyermekem, gondolja meg, én jól fizetek... — ezzel a leány karja után nyult, ki felháborodással lökte vissza a tolakodót.

— Szemtelen! — ennyit mondott és elsietett.

A külváros egyik szegényes házának kapujában megállott a leány. Kendőjével felszáritotta az arcán pergő könnyeket s egy udvari lakásba nyitott be, ahol egy jóságos arcu öreg asszony e szavakkal fogadta:

— Gyermekem, hol maradtál ma oly sokáig? Már azt hittem, hogy valami bajod esett. Hisz ennyi ideig nem szoktál elmaradni.

— Bocsásson meg drága nénike, de nagyon sokat kellett az urnál várakozni. Sokan voltak, kik bérüket fevettek és én, ki előleget akartam kérni, igy utolsónak maradtam. Fájdalom — tette hozzá szomorúan — mégis hiába vártam, mert az ur durván elutasitott. Rám rivalt, hogy ne zaklassám mindig, eleget adott már... Bocsásson meg édes nénim, nem birtam pénzt hozni a szent ünnepekre.

E szavakkal sirva borult nénije keblére.

— Tudtam jól, — szólt az öreg, — de hiába mondtam, hogy ne menj el. Ismerem én jól a gazdag embereket. Ezeknek nincs szivük, lelkük. De azért ne busulj gyermekem, mert az Isten mégis megengedte, hogy szegényesen mi is ünnepeljünk.

Erre a kis szekrényhez ment és két tálat tett az asztalra, kalácsczal és gyümölcscsel megrakva. Majd a tűzhelyhez menve, egy lábasban párolgó tesztát hozott elő.

— Néníkém, — szólt bámulva a leány, — honnan vette ezt a sok jó ételt? Hisz tudtommal egy illérünk sem maradt a holnapi napra sem.

— Ne gondolj arra, hanem örüljünk a szent estének. De hogy kételyeidet eloszlassám, megmondom, hogy honnan tudtam ezeket megszerezni. Nos, ülj le gyermekem... Lásd, én már öreg vagyok és a szemeim is gyengék... már dolgozni sem birok ugy, mint azelőtt... Igy azt hittem... megleszek a kis kosaram nélkül is...

— Néníke, — kiáltott fel a leány, — talán csak nem adta el az ezüst dolgozó-kosárát? Azt a drága emléket, melyet boldogult bácsikám még völegénykorában adott a néninek. Hisz mindig azt mondta, hogy ettől sohasem tudna megválni!

— Gyermekem, sokat mondd az ember. De most már komolyan megharagszom, ha itt pityeregsz. Igenis, eladtam a házmesterünknek, ugyis már rég kérte. Tiz forintot adott érte és igy sem az ünnepek alatt, sem utána, nem fogunk hiányt szenvedni a rossz emberek örömére.

— És értem tette ezt, néníkém! — szólt a leány sirva.

— Dehogy érted, értem is. Azután nem-e én vagyok az oka szegénységednek, hisz keresményedből szépen megélhetnél, ha sulyos betegségem miatt nem jutottál volna bajba?! Azt gondolom, hogy jobb lett volna, ha az Isten el vett volna akkor...

— Drága néníkém, mi lett volna én velem, ha egyedül maradtam volna?! Az Isten legyen áldott, hogy megtartotta nékem. Örökös hálával tartozom a drága néninek, mert ha szegény szüleim halála után áldott lelkü boldoguit nagybátyámmal nem fogadtak volna magukhoz, elvesztem volna.

— Kötelességem volt, gyermekem, — mondta az öreg. — Megigértem szegény hugomnak, hogy lelnevellek, és te becsületes, jó leány maradtál... Igaz, hogy azt hittem, hogy fiammal együtt boldogságban látlak még e világon. De ezt az Isten nem engedte meg. Fiam világgá ment szerencsét keresni... elvitték, megzavarták fejét a sok igérettel... elveszett a tengeren tul!

— Dehogy veszett! Hát ki mondta ezt?! Meglátja édes nénim, hogy egy szép napon visszatér és akkor boldogok leszünk. A jó Jenő! Mikor elment, megcsókolt és azt mondta: Vigyázz Klárám az anyámra, egy élet boldogságával hálálom meg jóságodat, ha célt érek. Meglátja, igy lesz!

— Adná az Isten! — szólt az öreg. — De most már egyél gyermekem és ne gondolj semmi rosszra. Örüljünk mi is a szent ünnepnek.

Erre mindketten leültek, de e percben kinyilt az ajtó és egy urasági inas lépett be nagy virágcsokorral a kezében; az inast nyomon követte egy bérszolga, nagy kosárral és dobozzal, melyből egy toria-óriás látszott ki.

— Jó estét hölgyeim, — köszönt az inas és otthonias viselettel közelebb lépett. — Látom, éppen jókor jöttem! Csak dobják félre ezt a vacakot, a nagyságos ur egyebet küldött. Hja, az ilyen szép leánynak szerencséje van, pedig a gazdám nagyon válogatós, annyit mondhatok!

— Uram, mit kiván? kit keres? — kérdezte a leány. — Bizonyára elévedt!

— Nem, nem, — felelte az inas, — nem tévedtem el. Jól tudom én, hova megyek, aztán magam is szeretem a szép leányokat... persze!

— Elég! — kiáltott kipirult arccal a leány. — Az inas olyan, mint a gazdája, mindketten szemtelenek. Takarodjanak innen és mondják meg a gazdájuknak, hogy itt szegény, de becsületes emberek laknak!

— De kisasszony! — szólt hüledezve az inas.

Klára önmagából kikelve az ajtóhoz rohant, azt kinyitotta és kiparancsolta a szolgákat.

Midőn azok távoztak, a leány az asztalhoz ment és arra fejét lehajtva, keservesen zokogott. Nénije odament hozzá és megölelte.

— Édes leányom, Klárám! Ne sirj, hisz ez a mai világ rendje: a gazdagok még a szegények becsületét is irigylik. No, ne szomorits meg e szent napon. Derék, becsületes leány vagy és az Isten meg fog áldani. Nézd, megmelegitem a

— **Kérelem országos vásár tartása tárgyában.** Zalapáka község képviselőtestülete a kereskedelemügyi miniszterhez intézett kérvényében három országos kirakódó és állatvásár engedélyezését kérelmezi. A miniszter a község kérvényét véleményadás céljából a vármegye törvényhatóságához megküldvén, a decemberi közgyülés határozatából a község kérvényét pártolólag terjeszti fel a vármegye törvényhatósági bizottsága a miniszterhez.

— **Sorozóbizottsági polgári elnökök az 1912-ik évre.** A vármegye törvényhatósági bizottsági közgyülése a jövő 1912-ik évben a vármegye területén müködő sorozó bizottságok elnökéül az alsólendvai járásban Hajós Mihály, a balatonfürediben Csempesz Pál, a csáktornyaiban Tóth István, a pacsaiban Szentmihályi Dezső, a perlakiban dr. Zakál Lajos, a keszthelyiben dr. Lenárd János, a letenyeiben Stromszky Ernő, Nagykanizsán és nagykanizsai járásban dr. Plihál Viktor, a novaiban Stádel János, a sümegiben dr. Tarányi Ferenc, a zalaszentgrótiban Hayden Sándor, a tapolcaiban báró Putheány Géza törvényhatósági bizottsági tagokat küldötte ki. Zalaegerszeg r. t. város s a zalaegerszegi járásban a polgári elnök Árvay Lajos vármegyei alispán lesz.

— **A vasárnapi munkaszünet felfüggesztése.** Zalavármegye alispánjától Alsólendva nagyközség képviselőtestületéhez az alábbi hivatalos leirat érkezett, mely a mai vasárnapra vonatkozólag a kereskedelmi miniszter alábbi intézkedéseit tartalmazza:

„A fogyasztó közönség érdekeire való tekintettel az 1891: XXII. t.-c. 3. §-ában biztositott jogaimnál fogva megengedem, hogy a folyó évi december hó 24-ére eső vasárnapon az ipari és kereskedelmi elárusitás és házhoz szállitás a magyar szent korona országainak egész területén kivételesen esti 5 óráig akadálytalanul végezhető legyen. Ez alól azonban minden irodai munka ki van véve, ezekre tehát ez az intézkedésem nem terjed ki.

— **Baleset.** Oszeszly M. Viktor lapszerkesztő és Schrantz Elek helybeli kereskedő vasárnap este Ferenczy József vendéglős kocsiján jöttek Stridóvárról Alsólendva felé. Alig haladt a kocsi Stridótól 3 kilométernyire, a lovak a nagy sötétségben letértek a rendes utról s a kocsi a töltésről lezuhant, a kocsiban ülőket maga alá temetve. Szerkesztőnknek és Schrantznak a nagyobb ütődéseken kivül egyéb bajuk nem történt, de a kocsist, Varga Vendelt, az egyik ló ugy arcba rugta, hogy eszméletét elvesztette és csak órák mulva tért magához. A kocsis sérülése sulyos. — A lovak, miután a kocsit összetörték, elszaladtak s csak másnap sikerült őket megtalálni.

— **A Lecsapoló Társulat gyülése.** A Lendvavölgyi Lecsapoló Társulat választmánya január hó 4-én délelőtt 9 órakor saját irodahelyiségében ülést tart.

— **Uj körjegyzői iroda Szentgyörgyvölgyön.** A szentgyörgyvölgyi körjegyzői iroda, de még inkább a körjegyzői lakás, már régóta nem felel meg a legszerényebb igényeknek sem, ami arra inditotta a falu körjegyzőjét, hogy mozgalmat inditson egy uj jegyzői iroda és lak épitésére. Az akciónak elég szép számmal volt hivője, de midőn a képviselőtestületi gyülés elé került az ügy, a többség az épitést leszavazta. A jegyző ebbe nem nyugodott bele, hanem felebbezett a vármegyéhez, mely most megsemmisitette a képviselőtestület határozatát s uj jegyzői iroda és lak épitésére utasitotta a községet. — Igy akár tetszik Szentgyörgyvölgynek, akár nem, az épitést legközelebb meg fogják kezdeni.

— **Állat az emberben.** E cim alatt megirtuk két héttel ezelőtt, hogy a helybeli Deutsch János-féle vendéglő udvarán egy csomó legény erkölcstelen merényletet követett el egy hármasmalomi férjes asszony ellen. Ugy irtuk, hogy a tettesek közt voltak Felső József és Simonka József lendvahosszufalui legények is. Mint utólag értesülünk, Felső és Simonka a dolog történtekor a korcsmában voltak ugyan, de a merényletben részt nem vettek.

— **Vásárok sorrendje.** Csesztreg község országos vásárjai a jövő évben a következő sorrendben fognak megtartatni: Január hó 19-én, március hó 19-én, május hó 17-én, augusztus hó 26-án és október hó 31-én.

— **Gyógyszertár Stridóváron.** Stridóváron mozgalom indult meg az iránt, hogy a község patikát kapjon. A vármegye a község óhaját figyelembe vette s legutóbb tartott közgyülésén a stridóvári gyógyszertárt megszavazta. Ezzel a vármegye nagy közegészségügyi szolgálatot tett Stridóvárnak és környékének, mely eddig a stajer Luttenbergbe hordta a pénzét gyógyszerért.

— **Elhalasztott közgyülés.** Emlitettük, hogy a helybeli polg. fiuiskolai segélyző-egylet közgyülése a részvétlenség miatt elmaradt. Mint most értesülünk, a gyülést e hó 27-én délután fogják megtartani.

— **Kirabolt templomperselyek.** E hó 22-ére virradó éjjelen tolvaj járt a helybeli róm. kath. templomban. A tolvaj feltörte a templomban elhelyezett három perselyt és azok tartalmát — mintegy 100 koronát — magához véve, elillant. Huszonnégy órai nyomozás után a csendőrség elfogta a perselyrablót Gomzi Ferenc 16 éves helybeli suhanc személyében, aki feltünő költekezésével vonta magára a figyelmet. A megtévedt fiu beismerte a rablást, sőt bevallotta azt is, hogy két héttel ezelőtt is ő rabolta ki a szent Antal perselyét. A rossz utra tért fiut a csendőrség lapunk zártakor még valiatja.

— **Szegény gyermekek felruházása.** — A helybeli kath. nőegylet a r. kath. elemi iskola szegénysorsu növendékei közül a mult héten 15 gyermeket látott el jó meleg ruhával. A helybeli Polgári Olvasóegylet szintén több szegény gyermeket ruházott fel a mult napokban, mig a Függetlenségi Olvasókör 15 koronát adott a r. kath. iskolának 3 szegénysorsu gyermek között való szétosztásra, a helybeli plebánia-hivatal pedig a Szent-Antal perselyébe befolyt 50 koronát osztatta ki a szegény iskolásgyermekek között. — A szives adományokért a megjutalmazottak nevében ezuton mond köszönetet Koller Ferenc kántortanitó.

— **A „Hungária Általános Biztositó Részvénytársaság,“** melyet 18 nagy pénzintézet 6.000.000 korona alaptőkével alapitott, megkezdte müködését összes ágazataiban és mint értesültünk — **kötvény kiállitási joggal** felruházott főügynökségét — nagyobb területre kiterjedő hatáskörrel — a **Nagykanizsai Takarékpénztár részvénytársaságra ruházta.** — A **„Hungária,“** mely **kartellen kivül** álló, **szinmagyar** társaság, **a tüz, — baleset, — szavatossági, — élet és népbiztositási, továbbá betörés, — jég, — üveg — és állat-biztositási** ágozatokat kultiválja s olcsó dijai, modern, liberális feltételei révén bizonyára egyhamar általános bizalomban fog részesülni.

— **Közvágóhid Csesztregen.** Csesztreg község képviselőtestülete, mint tudósitónk irja, egyik multkori közgyülésén elhatározta, hogy a községben közvágóhidat épittet. A határozatot most a vármegye törvényhatósági bizottsága is jóváhagyta s igy az épitést mihamarább megkezdik.

— **Magyarország legnagyobb és legelterjedtebb lapja: a Pesti Hirlap,** az uj év küszöbén felhivja a magyar olvasó közönség figyelmét a következőkre:

A Pesti Hirlap napról-napra a legnagyobb terjedelemben, legbővebb tartalommal jelenik meg: naponkint 10—20 oldallal többet ad, mint más lapok, ugyanazon árért; ma kétségtelenül a legelterjedtebb lap, mert naponkint százezren felüli példányszámban jelenik meg, amit más magyar napilap még nem ért el.

A Pesti Hirlap minden irányban független, szókimondó, demokrata, szabadelvü, ellenzéki ujság.

A Pesti Hirlap munkatársai sorában számitja hazánk legelső és legkedveltebb iróit, kik közül elég legyen fölemliteni Gárdonyi Géza, Molnár Ferenc, Szomaházy István, Heltai Jenő, Lengyel Menyhért, Abonyi Árpád, Porzsolt Kálmán, Muray Károly, Szini Gyula, Szász Zoltán, Szabóné-Nógál Janka, Lux Terka, Erdős Renée, Bokor Malvin, Tömörkény István, Pakots József, Diplomata és gróf Vay Sándor neveit.

A Pesti Hirlap külön kedvezményeket is nyujt előfizetőinek; a Divatszalon c'mü kitünő divatlapot kedvezményes áron rendelhetik meg és karácsonyi ajándékul ingyen kapják a Pesti Hirlap nagy képes naptárát.

A Pesti Hirlap 1912. évi naptárát minden uj előfizető is megkapja, aki legalább három hónapra megrendeli a lapot.

A Pesti Hirlap előfizetési ára egy hóra 2 kor 40 f. két hóra 4 korona 80 fillér, január—március negyedévre 7 korona; a Divatszalonnal együtt negyedévre 9 korona. A Pesti Hirlap kiadóhivatala, hova legcélszerübb postautalványnyal küldeni az előfizetést, Budapest, V. ker., Váci-körut 78. szám alatt van.

— **Élethalál-harc az istálóban.** Tegnapelőtt este borzalmas gyilkosság történt az alsólendvai járással határos Kerkafő községben. Az esetről a következőket jelentik: Kóczia János kerkafői legény régen udvarolt Kádár József gazda leányának. Néhány hónapja azonban hütlen lett a leányhoz és más nőt vezetett az oltárhoz. Az öreg Kádár ezért bosszut forralt. Tegnapelőtt este véletlenül összetalálkozott Kócziával egy istálóban. Mikor a legény bejött, az öreg rátámadt és ki akarta kergetni egy fejszével a legényt. A legény ugyancsak egy fejszét ragadott fel s megindult a két ember közt a verekedés. Egy csapás Kóczia fejét érte, mire ez olyan dühbe gurult, hogy az öreget addig ütötte, mig egy cseppnyi élet volt benne. De Kócziát is annyira megütötte az öreg, hogy most ő is sulyos sebesülten fekszik lakásán. Az esetet azonnal bejelentették a csendőrségnek, mely értesitette a kir. járásbiróságot, honnan a vizsgálóbiró a helyszini vizsgálat megejtése céljából Kerkafőre ment.

— **Megalakul a fürdőrészvénytársaság.** Több izben megemlékeztünk arról a mozgalomról, mely városunkban egy, a „fekete-ér“ mellett létesitendő nyári fürdő érdekében indult. Mint ismeretes, a fürdő eszméjéhez a képviselőtestület is hozzájárult és kötelezte magát, hogy a kibocsájtandó részvények közül a város részére 150 dbot jegyez darabonkint 20 korona névértékben. — A mult héten az alapitók szétküldték az alapitási tervezetet és a részvényjegyzési ivet. A részvényjegyzés szépen folyik s igy a fürdő jövője már nem lehet kétséges. Az alakuló közgyülést febr. vagy március hónapok valamelyik napjára tervezik.

— **Reményteljes csemete.** Az alsólendvai járásbirósági fogháznak néhány nap óta egy nagyreményü ifju a lakója. F. Albert az illető, aki 16 éves kora ellenére a korát meghazudtoló viharos multtal rendelkezik. F. Albert 11 éves korában szökött meg hazulról Baktüttősről, mert unta már az egyhangu családi életet. Elment Németujvárra, itt beállt rőfös-inasnak, de pár hónap mulva innen is megszökött. Innen Gutorföldre került inasnak, hol fel is szabadult. F. é. julius havában már Lentiben találjuk s ez a kondiciója az utolsó volt — a börtönig. Julius 30-án este beosont László Pál lenti-i hentes kamrájába s onnan egy vadonat-uj kerékpárt kilopva, nekivágott a nagyvilágnak. Egészen a folyó hó elejéig bujdosott, ekkor a győri rendőrkapitányság csavargásért elfogta, lezárta és midőn kiderült, hogy biciklilopásért körözve van, eljárás végett átadta az alsólendvai kir. járásbiróságnak. A helybeli kir. járásbiróság a mult héten itélkezett a fiatalkoru bünös felett s egyhónapi fogházra és javitó nevelésre itélte. Az itéletben a vádlott megnyugodott.

— **Pajor-féle „Határidő-napló“** (müszaki, pénzügyi és ügyvédi irodák részére) az 1912-ik évre kaphatók Balkányi Ernő könyvkereskedésében Alsólendván.

Közgazdaság.

Fagyott zöldség. Ha valami zöldség megfagy, az ügyetlen cseléd beviszi a meleg konyhára, hogy fölengedjen. Föl is enged ott, de többnyire egyuttal hasznavehetetlenné válik. A helyes eljárás az, hogy a fagyos zöldséget hideg kutvizbe áztatjuk, vagy ha hó van, ezzel behányjuk és éjszakán át langyos helyre tesszük. Ha igy felenged, ismét felhasználhatjuk.

A sertés tápláléka. Általános fölfogás, hogy a háztartás minden hulladéka a moslékos dézsába s onnan az ólba kerüljön. Pedig sok lé árt a disznónak; igy nem szabad olyan vizet önteni a moslékba, melyben füstölt hust főztünk. Ettől a disznó már akárhányszor meg is döglött. Alighanem a benne lévő sok só és salétrom hat itt károsan. A romlott tej is veszedelmes. Kivált ha a tej erjedésnek indult és már alkohol fejlődött benne, mert a szesz és sav gyilkosan hat az állat szervezetére. A krumplifőző vizet sem szabad disznónak adni, mert a héjából mérges anyagok huzódnak a vizbe. Általában jobb a disznó számára sütni vagy párolni, mint főzni a krumplit. A füvek között is sok van, mely kártékonyan hat a disznóra, azért ha gyomlálékkal tartjuk, ne szedjünk bele olyan füveket, melyeket a disznó, ha szabadon legelész, érintetlenül hagy, de ha azt az ólba elébe vetik, falánkságában saját kárára föleszi.

A diók eltartása. A diókat eltartani legjobban ugy lehet, hogy száraz homokkal rétegezzük. Hintsünk egy láda fenekére körülbelül egy hüvelyk vastag réteg száraz tiszta homokot, rakjunk erre egy réteg diót, erre szintén hintsünk homokot s igy tovább. Legfelül legalább 2 hüvelyk vastag homokréteg legyen. Az elrakásnál arra vigyázzunk, hogy a nagyon könnyü, tehát rossz diókat ne rakjuk el. Az természetes, hogy a diókat nem kell addig leszedni a fáról, mig teljesen meg nem értek.

Töredékek.

Nem a tett nagysága imponál a főmegnek,
Kalapot csak a nagy szellem előtt emelnek.

A félreismerést gyakran követi a
Félremagyarázás, ezt meg a rágalom;
Hej! mindegyik ért már engem az életben
S így tapasztalatból beszélek, fájdalom!

Előbb visszanyeri tollát a
Meztelen bőrég kopasztott lud,
Mint igaz érteket az ember, ha
Szerencséjét vesztve, hiába jut.

Sokkal könnyebben teljesíthető egy vállalat:
Szétbordani a világba a Szent-Gellért hegyet
És a Dunából összefogdosni minden halat,
Mint visszanyerni az egyszer eltünt jóhírnevet.

A rossz hír gyors, mint a sólyommadár,
A jó meg csak ólomlábakon jár.
És a hova előbbi eljutott,
Utóbbi nem tesz sehol számot ott.

Dr. TERSÁNCZKY GYULA

Egy nagy gyerek naplója.

Irta: **LEGÉNY ELEMÉR.**

A belgyógyászati klinika boncasztalán láttam tavaly decemberben viszont — a hulláját. Ott jogászkodott a fővárosban. Az izgalmak, a mohó képzelt vágyak, a nagyvárosi élet levegője elfogyasztotta a tüdejét. Együtt gyerekeskedtünk; ugy emlékül maradt reám tőle — egy bekötetlen könyv: a naplója.

1905. február 16. Nem, nem szenvedek, immár csend és nyugalom honol szivemben, talán a szerelem is elmult, kirepült szivemből, hogy magának szebb hazát keressen. Mert én nem táplálom csalóka reményekkel, ábrándokkal, én lehető legrosszabbnak látom a világot, sőt a szerelemben is pesszimista vagyok...

1907. junius 22. Reggel 6 órakor utaznak; nem veszitek csókot, nem veszitek ölelést, édes tekinteteket, csak édes fájdalmakat, szivettépő örömöket. Azután kisértet leszek, itt kisértek ebben az elhagyott házban, Golgothát járva. Bejárom a kedves helyeket, hol hajdan állt a leány, leülök arra a pázsitra, ahol sokáig és sokat kézimunkázott egy éve. Minden hely, bokor, virág beszél róla, mesél, mesél édes-kedves regéket. Visszajöttök, letellik a Golgothám. Elmegyek innen. De visszakisértek, visszajárok ide édes álmaimban, mint a hazajáró lélek. Itt lebegek a fa alatt, a rózsabokrok között; bebuvok a cserjébe, hallgatom a galambok szerelmes turbékolását, megcsókolom őket ott, ahol Te szoktad és Te majd nappal utánam csókolsz. Oh majd visszajösz a mulatságból és bátran jársz az udvaron, mert nem kisérnek gyülölt szemek. Minden az én nagy szerelmemről beszél, amint ölelnek a lombok, hozzádsimul és csókol; az mind az én ölelésem, csókom...

1909. május 17. Virágzik a szőlő. Már az illatától részeg leszek. Lenne csak erőm hű képét adni annak az édes világnak, mit ez az illat visszavarázsol. Ábránd, szerelem, szőke leány, napsugaras, édes, mennyei órák. Önkiváltetben, tengernyi illat és átölelő fényesség között kábultan, álomban heverve. Az aranyszőke haj meleg folyamába temetett ujjak. Gyenge szóval, halvány ecsettel visszaadva, ezt varázsolja elém a szőlővirág illata...

1910. január 26. Akárcsak Musset: La vie de Bohéme-jében a diákfiuk a Quartier Latinban, ugy élünk mi ketten hónapos szobácskánkban. Egy kis füstölt hus a szomszéd hentesboltból, egy falat kenyér és egy bögre jól berumozott tea a vacsoránk. Sanyaru a sorsunk, hatosáink számát még bozontos szakáliunk (egyikünk sem szorult még borotválkozásra) sürü erdejével össze sem hasonlíthatjuk. Egy szálra ha egy rézpénz esne. De egy kisérőnk van: isteni humor és Jókai poezise. Ez a kettő elmaradhatatlan dessert fényes ebédeink és vacsoráink után. A tanulni való igazán csekélység, előadásra járni vig, bohó fiuk közé: igazán szórakozás...

1910. május 13. Huszonkét esztendeje, hogy szenvedek és élek. Ha azt irnám, hogy küzdöttem és szenvedtem, hazudnék. Küzdeni mindig lusta voltam. A szenvedés és megróbáltatás mindig egy kényelmes karosszékben talált, hol fatális egykedvüséggel fogadtam az élet örömeit és bajait. Egyre nem tudtak megtanitani: Akarni! S ez hiányzik is belőlem. 22-ik születésnapom is egy gyönyörü, tünderi szép kertben talál. Pompás, kellemes székben ülök. Előttem és utánam mindenütt rózsa, szegfü, orchideák. Fejem fölé karcsu pálmák tartanak ernyőt. A levegőt hüvösre varázsolja a müvészien megkonstruált szökőkút-adta viz. Talán sehol a világon nincsen hasonló illat. Nem kábit, nem részegít, mint az erős bor, de mámorit, rózsaszín gondolatokat szül, mint a gyöngyező Pomerry. Igazán szebb, élvezetesebb születésnapi ajándékkal nem kedveskedhettem volna magamnak, mint hogy eljöttem ide: Effets aux printemps...

1910. november 23. Ugy érzem, hogy férges vagyok. Valami halálos bajt érzek magamban. Meghültem-e, vagy attól a halott nőtől kaptam, kiről majd máskor beszélek, — nem tudom. Ugy látszik, egy jól nevelt tüdővész fog elszállitani. El innen te ronda köd, csak még egyszer majust tássak! Május jöjj. Elbucsuzom tőled nagy, vigasztaló, nyiló Természet. Bagatell! Hörögsz, mi?! De tavaszig eltartasz még, ugy-e?!...

A gyülölt köd körülfogta szegényt, soha el nem eresztette s hamarosan meg is ölte...

Karácsonyi viszontlátás.

Irta: **LORÁNDY TIVADAR.**

Karácsony előestéje elérkezett. A város forgalmas utcáin sürög-forog a nép. Kicki igyekszik kedvesét e szent estén valami ajándékkal meglepni és az üzletek kirakatai nem egy szegény emberben keserü érzést ébresztenek. Hintók robognak fel és alá, itt-ott egy fényes üzlet előtt megállva.

A tolongó sokaság között egy fiatal leány iparkodik magának utat törni. Karcsu szép leány, kinek egyszerü sötét ruhája tetszetősen simul alakjához. Egy kis rövid kabát és egy kis boá egészíti ki ruházatát. Ügyet sem vetve a sok drágaságra, csak haladt utján és nemsokára elérte a külváros felé vezető utcát, hol azonban egy férfi-alak elébe állt. A villany fényénél látni lehetett a nagyvárosok oly gyakori alakját. Gazdag szőrmével boritott városi bundát és cilinderkalapot viselt. Szemén monokli, kezében nagy ezüst-gombos sétabot. Koromfekete bajusza majdnem függőlegesen hágott felfelé. Orrhangon beszélve, merészen állott meg a leány előtt s igy szólt:

— Hohó kicsikém, ne olyan sietve! Mondanék valamit magácskának...

A leány első meglepetéséből magához térve, igy válaszolt:

— Mit akar uram? Bocsásson, sietős az utam.

Az öreg — mert az volt — nem tágitott.

— Az én dolgom is sietős, édesem, de ne ceremóniázzunk. Néztem magának egy szép ajándékot, azután majd ketteczkén eltöltjük ezt az estét és...

— Elég! — szólt a leány, — nem vagyok kiváncsi a mondókájára. Bocsásson, mert segitségért kiáltok.

— De gyermekem, gondolja meg, én jól fizetek... — ezzel a leány karja után nyult, ki felháborodással lökte vissza a tolakodót.

— Szemteken! — ennyit mondott és elsietett.

A külváros egyik szegényes házának kapujában megállott a leány. Kendőjével felszárította az arcán pergő könnyeket s egy udvari lakásba nyitott be, ahol egy jóságos arcu öreg asszony e szavakkal fogadta:

— Gyermekem, hol maradtál ma oly sokáig? Már azt hittem, hogy valami bajod esett. Hisz ennyi ideig nem szoktál elmaradni.

— Bocsásson meg drága néném, de nagyon sokat kellett az urnál várakozni. Sokan voltak, kik bérüket felvették és én, ki előleget akartam kérni, igy utolsónak maradtam. Fájdalom — tette hozzá szomorúan — mégis hiába vártam, mert az ur durván elutasitott. Ram rivalt, hogy ne zaklassam mindig, eleget adott már... Bocsásson meg édes néném, nem birtam pénzt hozni a szent ünnepekre.

E szavakkal sirva borult nénije keblére.

— Tudtam jól, — szólt az öreg, — de hiába mondtam, hogy ne menj el. Ismerem én jól a gazdag embereket. Ezeknek nincs szivük, lelkük. De azért ne busulj gyermekem, mert az Isten mégis megengedte, hogy szegényesen mi is ünnepeljünk.

Erre a kis szekrényhez ment és két tálat tett az asztalra, kalácscsal és gyümölcscsel megrakva. Majd a tűzhelyhez menve, egy lábasban párolgó tesztát hozott elő.

— Nénikém, — szólt bámulva a leány, — honnan vette ezt a sok jó ételt? Hisz tudtommal egy ál érünk sem maradt a holnapi napra sem.

— Ne gondolj arra, hanem örüljünk a szent estének. De hogy kételyeidet eloszlassam, megmondom, hogy honnan tudtam ezeket megszerezni. Nos, ülj le gyermekem... Lásd, én már öreg vagyok és a szemeim is gyengék... már dolgozni sem birok ugy, mint azelőtt... Igy azt hittem... megleszek a kis kosaram nélkül is...

— Nénike, — kiáltott fel a leány, — talán csak nem adta el az ezüst dolgozó-kosarát? Azt a drága emléket, melyet boldogult bácsikám még völegénykorában adott a néninek. Hisz mindig azt mondta, hogy ettől sohasem tudna megválni!

— Gyermekem, sokat mondd az ember. De most már komolyan megharagszom, hát itt pityeregsz. Igenis, eladtam a házmesterünknek, ugyis már rég kérte. Tiz forintot adott érte és igy sem az ünnepek alatt, sem utána, nem fogunk hiányt szenvedni a rossz emberek örömére.

— És értem tette ezt, nénikém! — szólt a leány sirva.

— Dehogy érted, értem is. Azután nem-e én vagyok az oka szegénységednek, hisz keresményedből szépen megélhetnél, ha sulyos betegségem miatt nem jutottál volna bajba?! Azt gondolom, hogy jobb lett volna, ha az Isten el vett volna akkor...

— Drága nénikém, mi lett volna én velem, ha egyedül maradtam volna?! Az Isten legyen áldott, hogy megtartotta nékem. Örökös hálával tartozom a drága néninek, mert ha szegény szüleim halála után áldott lelkü boldogult nagybátyámmal nem fogadtak volna magukhoz, elvesztem volna.

— Kötelességem volt, gyermekem, — mondta az öreg. — Megigértem szegény hugomnak, hogy lelnevellek, és te becsületes, jó leány maradtál... Igaz, hogy azt hittem, hogy fiammal együtt boldogságban találsz még e világon. De ezt az Isten nem engedte meg. Fiam világgá ment szerencsét keresni... elvitték, megzavarták fejét a sok igérettel... elveszett a tengeren tul!

— Dehogy veszett! Hát ki mondta ezt?! Meglátja édes néném, hogy egy szép napon visszatér és akkor boldogok leszünk. A jó Jenő! Mikor elment, megcsókolt és azt mondta: Vigyázz Klárám az anyámra, egy élet boldogságával hálálom meg jóságodat, ha cél érek. Meglátja, igy lesz!

— Adná az Isten! — szólt az öreg. — De most már egyél gyermekem és ne gondolj semmi rosszra. Örüljünk mi is a szent ünnepnek.

Erre mindketten leültek, de e percben kinyilt az ajtó és egy urasági inas lépett be nagy virágcsokorral a kezében; az inast nyomon követte egy bérszolga, nagy kosárral és dobozzal, melyből egy torta-óriás látszott ki.

— Jó estét hölgyeim, — köszönt az inas és otthonias viselettel közelebb lépett. — Látom, éppen jókor jöttem! Csak dobják félre ezt a vacakot, a nagyságos ur egyebet küldött. Hja, az ilyen szép leánynak szerencséje van, pedig a gazdám nagyon válogatós, annyit mondhatok!

— Uram, mit kiván? kit keres? — kérdezte a leány. — Bizonyára elévedt!

— Nem, nem, — felelte az inas, — nem tévedtem el. Jól tudom én, hova megyek, aztán magam is szeretem a szép leányokat... persze!

— Elég! — kiáltott kipirult arccal a leány. — Az inas olyan, mint a gazdája, mindketten szemtelenek. Takarodjanak innen és mondják meg a gazdájuknak, hogy itt szegény, de becsületes emberek laknak!

— De kisasszony! — szólt hüledezve az inas.

Klára önmagából kikelve az ajtóhoz rohant, azt kinyitotta és kiparancsolta a szolgákat.

Midőn azok távoztak, a leány az asztalhoz ment és arra fejét lehajtva, keservesen zokogott. Nénije odament hozzá és megölelte.

— Édes leányom, Klárám! Ne sirj, hisz ez a mai világ rendje: a gazdagok még a szegények becsületét is irigylik. Nő, ne szomorits meg e szent napon. Derék, becsületes leány vagy és az Isten meg fog áldani. Nézd, megmelegitem a

vacsorát, azután mintha semmi sem történt volna, békésen eltöltjük az estét. De az ajtót csukd be gyermekem, nehogy ismét zavarjon valaki.

Klára az ajtóhoz ment, de e pillanatban egy magas, napbarnitott arcu fiatal ember lépett be egy másik, 50 évesnek látszó idős urral. — Mindkettőt hosszu utiköpeny fedte és nagy kerületü kalapot viseltek. A köpeny különös bő szabásu volt és mindkét férfin meglátszott, hogy nem országunkból valók. Klára egy pillanatig szótlanul állott és az öreg asszony meglepetésében felkelt, de a következő pillanatban Klára örömsikollyal a fiatalember nyakába ugrott.

— Jenő! Jenő! — kiáltotta és örömében sirva fakadt.

— Fiam, édes elveszett fiam! — rebegte az öreg és nem birt helyéből elmozdulni, mire a fiatalember Klárát megölelve, anyjához sietett.

— Én vagyok, édes drága anyám! Itt vagyok és többé el nem hagylak! Boldogok leszünk, Klárám!

Néhány pillanatnyi csend következett, melybe csendes zokogás vegyült. Ezután a másik férfi szólalt meg:

— Bocsássanak meg, hogy e családi örömünnep közepette, mint idegen betolakodtam, de Jenő barátomat elkisértem s ő unszolt a bejövetelre.

— Anyám, Klárám! Itt áll jótevőm, a legjobb, legnemesebb embere e világnak. Ő mentett meg a végső szükségben és nélküle nem volna fiad, anyám.

— No-no édes Jenőm, ne tulozz. Asszonyom, én áldom a sorsomat, hogy e derék fiut utamba hozta, aki legjobb barátom, üzletem támasza, sőt egy izben életem megmentője is volt. Én tartozom önnek hálával asszonyom, hogy ilyen derék fiut nevelt és engedje, hogy hálámat kifejezzem! — erre hirtelen az öreg asszony kezét megragadva, azt megcsókolta.

— Uram, — szólt zavartan az asszony, — hisz ezt nem érdemeltem!

— Azt érdemelte, hogy napjait boldogan élje. Jenő nekem mindent elmondott és azért jöttem, hogy barátomat méltóan elhelyezzem. Majd épitünk egy palotát, hogy üzlete a legfényesebb legyen a városban. De addig is örvendjünk a boldog viszontlátásnak. Még egyet: ne vegyék rossz néven, de mig Jenő a házmesternővel beszélt, én is egy kissé kikérdeztem azt az inast, ki a sok ajándékkal itt járt. Tiz dollárért mindent elmondott. Ön derék leány és megérdemli, hogy boldog legyen. De az erényeihez méltó hozományt én adom. Ime, mint Jenő násznagya, átnyujtom önnek menyasszonyi ajándékomat. — Ezzel egy papirlapot adott át Klárának, ki tétovázva állott. — Csak vegye el leányom, akármelyik bank beváltja igazi értékére! Asszonyom, — folytatta, — önnek is hoztam valamit! Egy kedves tárgyat, melyet bizonyára nélkülözött. Én ráakadtam és elhoztam, ime... — erre egy kis láncon függő, gömbölyü, ezüst kockákból alakitott kötőkosarat vett elő bő köpenye alól, mely fényes aranyakkal volt telve.

— A kosaram! — kiáltotta az öreg asszony. — Uram, hogyan köszönjem meg jóságát?!

— Semmi köszönet; a fia már rég megköszönt mindent szorgalmával és hüséges barátságával! — Most az ajtó felé fordult: „Tom!“ kiáltotta, mire egy néger szolga lépett be. — A város felé hajtunk!

— Yes Mister, — felelte amaz, mire az idegen a szobában levők felé fordulva igy szólt:

— Magam akarok a mai estére mindent beszerezni s hiszem, hogy engedelmükkel magam is részt vehetek e boldog családi ünnepélyen és hiszem, hogy nemsokára magam is ide költözöm az ujvilágból, mert az elhagyatottság sulyát Jenő barátom nélkül kétszeresen érezném. Nyelvüket, mint látják, már előre elsajátitottam és igy majd csak megleszek valahogy. Alright Tom! A viszontlátásra.

Ezzel távoztak. Némi szünet után azt kérdezte az öreg asszony:

— Mit adott a barátod? miféle papir ez? Jenő reátekintett az asztalra tett papirra.

— Ötvenezer dollár! Anyám, ez egy vagyon!

— Ezer... ötven... Hisz ez... Ki ez?... Ennyi jóság!

— Ez anyám, egy milliárdos. Vagyonát mérlegelni nem is lehet. Amerikai Krözus és a legnemesebb emberbarát a világon.

— Fiam! Az Isten őrangyalát hoztad a házunkba. Dicsőség az Urnak a magasban...

A templom harangjai zugtak és hirdették a szent ünnep elkövetkezését...

Tudom rózsám...

Tudom rózsám, hogy nem szeretsz,
Hogy nem is szerettel,
Meghozta már üzeneted
A siró őszi szél.

Nem baj rózsám! Megtalálom
Majd én is a párom,
A madár is vigan dalol
Hej, akkor az ágon!

RÓNA GYULA

A gyermek.

Irta: KONTLER GYULA.

Az asszony meghuzódott a kályha mellett. Ráncos, göthös öreg. Csak apró sunyi szemeiből világlik elő az élet sugara. Vagy tán a pálinka tüze? Lehet.

Az ura hatalmas tuskókat vet a tüzre. Majd pedig parazsat helyez makrapipája ezüst kupakja alá s leül az ágy szélére. Háttal az asszony felé.

Orrfacsaró izzadság-szag, meg pálinka-büz terjeng a szobában, szinte alig hatolhat át rajta a repceolajon sistergő mécses-bel gyér világa.

— Tudja kend, mi lesz holnap? — kérdi az asszony.

A paraszt nem felel. Szivja tovább a pipáját.

— Szent karácsony napja, — folytatja az asszony.

A férfi ismét hallgat.

— Hozhatna kend egy kis pálinkát, másképp azt sem tudja az ember, hogy ünnep van. Hoz?

A paraszt acélrugóként ugrik talpra. Valami kinos hörgés-féle tör fel domboru melléből. Kinyujtja otromba kezeit, hogy megfojtsa a deliriumos asszonyt, aki megmérgezte az életét... De nem bántja. Kimegy, csak az ajtót csapja be ugy, hogy a mécses azonnal kialszik. Az asszony meg röhög, bután, bántóan. Csak akkor hallgat el, mikor a szennyes pálinkás-üveg odatapad vértelen ajkához...

A paraszt nem tudja nézni. Vállára veti a subáját, a kucsmája meg a füléig ér. A fegyver rendben van. Nekivág a végtelennek tetsző hómezőnek. Maga sem tudja, hova. Csak megy. Otromba csizmái csikorogva tapossák a keményre fagyott havat. Már jól künn jár a mezőn, mikor nagy zajjal felrebben előtte egy csapat fogoly. Céloz. Majd hirtelen leereszti a fegyvert. Minek is okozna zajt? Legalább ma, karácsony előestéjén pihenjen a szegény erdős...

Megfordul. A falu végén gyér lámpafény szürődik ki a csősz-ház ablakán. Arra irányitja lépteit. Csak pár ölnyi területen kucorog a csöpp viskó; zsuppját már kikezdte az északi szél, falairól is hullik a vakolat.

Könyörgő gyermekhangok hallatszanak ki a házból. Vagy egy féltucatnyi tisztán öltözött gyermek tolakszik a szobaajtó előtt. A nagyobbak csillapitják őket:

— Ha rosszak lesztek, nem hoz semmit a Jézuska!... — mire elhallgatnak a zajongók.

A paraszt csak bámul. Szép lassan olvad szivéről a kemény jégkéreg s két kövér könnycsepp gurul végig barázdás arcán.

A szobából csilingelés hallatszik. Ugy, mintha egy nagyobb üvegtárgyhoz villát vernének. Kinyilik az ajtó s a türelmetlen gyermeksereg egy szempillantás alatt ott terem a fényárban uszó karácsonyfa alatt. Áhitattal mondják az imát:

— Miatyánk, ki vagy a mennyekben...

Majd, mint az ezüstsipok muzsikája, tör fel a lélekemelő dal:

— Mennyből az angyal...

Mire az utolsó akkordok is elhangzanak, már mindegyik gyermek a kezében szorongatja a Jézuska ajándékát. Van ott hajasbaba, puska, kard, paripa, mézeskalács és sok más.

A csősz, a falu szegénye pedig rágyujt az uj pipára, amit az iruló-piruló hitestárs az imént göngyölt elő egy cifra skatulyából. A parasztnak meg künn az ablak előtt záporként hull a könyje. Tátongó ürt érez a szivében, ott, ahova mások, a hozzá képest koldusok a szeretet érzetét raktározzák... A gyermekhad meg viháncol ottbenn. Boldog mind, mert telve van a szivük a mindent megaranyozó boldogsággal.

— Látod, látod anyjuk, hogy örülnek a kis szógáink! Ej, Isten áldása mégis a gyerek!...

Villamos áramként éri ez a pár szó az ablaknál állót. Rohan vissza, amerre jött, haza. A falu kutyái sem ugatják meg, azok is benn osztoznak a családi kör örömében. A hold közel a zenithez uszik, onnan néz le szánakozva a rohanó parasztra.

Hazaér. Ugy dönt be kaput, ajtót, mindent, ami utjába akad. A felesége épp akkor bontja ki a második pálinkás-üveget. Ügyet sem vet a felbőszült férfire; kéjesen emeli ajkához a tele flaskót.

A paraszt torkon ragadja.

— Elpusztulsz, céda! — orditotta.

Az asszony leejti az üveget. Ezer szilánkká zuzódik, amint ráesik a kemény asztallapra. A cserepek ropognak a vastagtalpu csizma alatt. A halál félelme megtöri az asszony eddigi makacsságát, esdően kulcsolja össze vézna kezeit. De a paraszt szivében nincs irgalom. Tajtékozva ordit:

— Megrontottad ez életemet! Nyomorult!... Tizennyolc esztendő óta hiába vártam, hogy gyermekünk legyen! Te nem akartad... Kinevettél... Most, most nevess, hahaha!...

Aztán ellöki magától a kékülő, élettelen tetemet, mely arccal lefelé elterül a cserepek fölött. Ő meg magárasüti a fegyver mindkét ravaszát...

— — — — — — — — — — —

Másnap a falu vénasszonyai összebujva tárgyalták a szörnyü istentelenséget. Találgatták: hogy történt, miért történt? És éppen szent karácsony előestéjén! Mert hiszen milyen gazdagok voltak...

Aforizmák.

Ellenségekre azért van szükségünk, hogy emelkedhessünk; barátokra azért, hogy bukásunkat könnyebben elviselhessük.

—

A fiatal leány azért öltözködik szépen, hogy a férfiaknak tessék, a férjes asszony azért, hogy egy férfinak tessék. De ez az egy férfi nem mindig a férje.

—

Hamar megfázik az a szerelem, amely frázisokkal takarózik.

—

Van akárhány vőlegény, a ki a legkivánatosabb menyasszonyban is csak azt a kulcsot látja, amelylyel az após Wertheim-kasszáját ki lehet nyitni.

—

A szerelem vak, a házasság rövidlátó.

—

A férfit minden uj szerelem ostobábbá, a nőt okosabbá teszi.

—

A nő husz éves koráig pezsgő, husztól harmincig tokaji bor, harminctól negyvenig aszu és negyven után kezd — szomorodni.

—

A rágalom olyan, mint a szén: ha nem is éget, de befeketit.

—

A gazdag ember felgyujthatja a házát; a szegény embernek még lámpát sem szabad gyujtani.

—

Amikor a nő felöltözködik, hölgynek nevezik.

—

A hüség az, amikor az ember nem szeret hurcolkodni.

—

A megrögzött agglegény szerint a házasság nem más, mint államilag engedélyezett szabadságrablás.

—

A politikában éljen a szabadság, a szerelemben a visszaélés!

—

Az tévedés, hogy a nős emberek hosszabb életüek, mint az agglegények. A nős emberek csak hosszabbnak találják az életet.

—

A butaság a legjobb tanitómester, a legtöbb és legképzettebb tanitványa neki van.

—

Az értelmetlenség ikertestvére a mély értelemnek, annyira hasonlitanak egymáshoz, hogy olykor az apjuk se tudja őket megkülönböztetni.

—

A házasság hasonlit az alsóshoz: legalább három ember kell hozzá.

—

Ma már a légvárakat is hitelbe épitik.

—

Ha egy iró kosarat kap, az — papirkosár.

—

Lehetséges, hogy tévedésből börtönbe vetnek, de hogy tévedésből szabadlábra helyeznek, arra ne számits.

—

Boldog királya csak boldog népnek lehet.

—

Királyok barátkozásán nyugszik a béke.

—

Minden nő talány. És valamennyinek ugyanaz a megoldása.

—

A legeltéphetetlenebb képeskönyv az emlékezés.

—

Jobb eleven szamárnak, mint döglött oroszlánnak lenni.

—

Ha a büszke emberek szerencsétlenek, nagy kegy tőlük, ha megengedik, hogy felkeressük őket.

—

Minden bánatnak van oltogató könyje.

„Kiszerkesztés.“

Binnyey Pál ujabb versei a kaszérnőről, meg a háboruról.

— Saját, megbizhatatlan tudósitónktól. —

Az alsólendvaiak koszoruzatlan népköltője, a maga 43 esztendeje ellenére is ifju (és bohó) Binnyey Pál, ugyis mint versszerkesztő s ugyis mint magyar vitéz, hossszu és — amint a mai lyrikusok mondanák — méla hallgatás után végre, pont a mi ünnepi számunk tiszteletére ujból megszólaltatta közbámulat tárgyát képező költői lantját. Röviden: Pali bácsi verset irt. Azaz hogy nem irt, mert Pali bácsi, a kitünő Pali bácsi, aki sehogysem tudja megérteni, hogy ebben az országban miért nem becsülik meg a nagy talentumokat és pl. néki miért kell a „Gallai tekéntetes ur“ lovainak subickolása mellett hirnév nélkül, tekintély nélkül és — Uram bocsáss — a mindennapi betevő — bagó nélkül tengődni, mondom, a kolosszális Pali bácsi valahogy elmulasztotta a betüvetés nemes mesterségét megtanulni (hopp, itt van a kutya eltemetve, *csupán* ezért nem lehet a jeles Pali bácsiból miniszter!) és igy ha kedve szottyan „kiszerkeszteni“ például a „kaszérnőt“, akire ujabban költői szemét vetette, addig nem nyugszik, amig nem talál valakit, aki az ő „szerkesztéses szavallatait“ papirosra „szerkeszti.“

A mi kitünő kollegánk, Binnyey Pál (alias Hazafi Veray János) legutóbbi két ilyen „szerkesztéses szavallatát“ — melyeket karácsonyi számunk részére költött — a magyar költészet nivójának emelése végett ezennel leközöljük. Az első cime: „Szerkesztéses szavallat a kaszérnőrül.“ Ime:

*

A kaszinó erányába
Görbe járda van csináva,
Sok asszonyok járnak rajta,
Egy kaszérnő sétál arra;
Meglát engem
Biksz-bokszos csizmábo,
Magam elszégyellem
Szivemnek bujábo.
A kaszérnő hangja
Ollan, mint a sárga rigó dala,
Ezért beillene erdei madárnak.
A haja az szépen ki van föstve,
De nem csoda,
Mert másképp nem urlány lönne.
Ollan piros, mint az alma,
Valaki azt hinné, hogy egy rózsa gallya!

*

Minthogy pedig nemes barátunknak sikerült ilyen módon a kaszérnőt, az erdei madarat és a piros rózsa gallyát egymással vonatkozásba hozni, áttért a saját vitézi bátorságára. Erről a témáról is van egy „szerkesztéses szavallata.“ Az meg igy szól:

*

Csatába voltam és ott azt láttam,
Hogyan hull a földre a gyáva.
Had hulljon, én gyáva nem vaok,
Ha csatába menek, ott is hű maradok.
A csata, az magyarnak való,
Ló köll nekem, ló, ló, ló,
A kardommal addig vagdalok,
Amig előttem oszträkot látok.

A Fuss ur villájának átellenibe
A mezőségbe bürü van épitve,
De a börünek nincs karfájo,
Az asszonyok nem tudnak
Dülleszkedni rájo.
Tennap én is dülleszkenni akartam,
Zsupsz, a vizbe de belebuktam,
Klimm, klammmm!
Megá börü megbánod,
Káromat mér kévánod, klotty.

*

Vitézi kollegánk kétségtelenül még tovább szerkesztett volna, de munkatársunk, aki a „szerkesztéses szavallatokat papirosra szerkesztette,“ ekkora tehetség láttára nem tudván magán uralkodni: a nagy meghatottságtól sirógörcsöket kapott. Amig munkatársunk a görcseit ápolgatja, mi gyorsan bezárjuk ezt a rovatot.

Ösz tor

Szives tudomásul!

A „Nagykanizsai Kerületi Munkásbiztositó Pénztár“ ügyeinek vezetésével Alsólendva területére engem bizott meg. Lakásom: Szentjános-utca, dr. Révay-féle villa.

OSZESZLY M. VICTOR

1221/1911. végrh. szám.

Arverési hirdetmény.

Klein József és Adolf végrehajtató javára a budapesti VII. ker. kir. járásbiróság 1911. Sp. VII. 2425/3 számu kielégitési végrehajtást és az alsólendvai kir. járásbiróság 1911. V. 665/2 számu kiküldetést rendelő végzése alapján 104 korona követelés s járulékai kielégitésére Lenti községben

f. évi december hó 29-én d. u. 4 órakor

egy piros és egy szürke herélt ló és egy fédres kocsi és egyéb ingóságok 720 korona becsértékben biról árverés utján fognak eladatni a következő általános árverési feltételek mellett:

Ha a tárgy becsértéke meg nem igértetnék, az a kikiáltási áron alul is a legtöbbet igérő által megvettnek jelentetik ki még akkor is, ha más árverelő által igéret nem tétetett. Minden tárgy vételára azonnal készpénzben fizetendő, melynek lefizetése után az elárverezett tárgy a vevő birtokába adatik. Ha a legtöbbet igérő a vételárt azonnal le nem fizetné, a tárgy azonnal ujabban árveréltetik s ez esetben a fizetést nem teljesitő árverelőnek a netaláni többlethez igénye nincs, ellenben a netaláni kisebb összeget pótolni köteles és az árverés további folyamán részt nem vehet.

Kelt Alsólendván, 1911. december hó 14.

Havel Ede, kir. bir. vhajtó

Lentiben egy ház

mely áll: négy szoba, előszoba, fürdőszoba, konyha, éléskamra, pince, istáló és kocsiszinből, s a háztelek egy része, mely cserészerződés alatt áll egy hold szántóföldDel,

eladó.

Ár: 7500 korona, mely esetleg 3 éven belül is fizethető. — Bővebb felvilágositást ad:

Ambrus Sándor, Ujpest, Gyár-u. 63/a.

kivel a karácsonyi ünnepek alatt Lentiben személyesen lehet érintkezni. 3—3

STOCK-COGNAC Medicinal

hivatalos ólomzárral ellátott palackokban **mindenütt kapható.**

Camis és Stock

gőzüzemű gyárából

BARCOLA.

30—2

Kapható Alsólendván: **FREYER LIPÓT** csemegeüzletében.

Hirdetések jutányosan felvétetnek e lap kiadóhivatalában

Köhögés, rekedtség és hurut

ellen nincs jobb a 7—6

Réthy-féle pemetefű cukorkáknál!

Vásárlásnál azonban **vigyázzunk** és határozottan **Réthy-félét** kérjünk, mivel sok haszontalan utánzata van. Az eredetinek minden egyes darabkáján rajta van a „**Réthy**“ név.

1 doboz ára 60 fillér. Mindenütt kapható.

Csak RÉTHY-félét fogadjanak el!

A tisztelt vendéglős urak figyelmébe!

Van szerencsém a t. vendéglős urak becses tudomására hozni, hogy a jóhirü HAGGENMACHER-FÉLE BUDAFOKI SÖRFŐZŐDE képviseletét Alsólendva és vidéke területére elnyertem és állandóan raktáron tartom ugy hordókban, mint üvegekben e hirneves gyár elsőrendü gyártmányu söreit.

Midőn ezen körülményt a t. vendéglős urak figyelmébe ajánlom, b. megrendeléseiket kérem tisztelettel 5—1

MAYER ÖDÖN Alsólendva.

„MILY ESETEKBEN VAN VÁLÓPERNEK HELYE?“

Népies jogi utmutató a jogászok és a nagyközönség számára.

Tartalmazza az összes válóokokat igen érthető népies nyelven, a cimlapján rendkivül érdekes, a válni készülő házasfelek bösz haragját ábrázoló képpel.

irta **Dr. Gerő Ernő** bpesti ügyvéd.

ÁRA 1 KORONA.

A mű megrendelhető lapunk kiadóhivatala utján.

Valódi angol neu-foullandi

vadász-kutya

jutányosan eladó. Cim e lap kiadóhivatalában. 2—1

A „HUNGARIA“ Ált. Biztosító Részv.-Társ.

nagykanizsai főügynöksége

a Nagykanizsai Takarékpénztár Részvénytársaságnál.

Telefon 231. sz. Telefon 231. sz.

Részvénytőke: 6,000.000 kor.

Elnök: Gróf Károlyi Imre.
Igazgatósági kiküldött: Br. Fejérváry Imre.

Tüz-, baleset-, szavatossági-, élet- és népbiztositás, betöréses lopás-, jég-, üveg- és állatbiztositás.

Központi székhely: Budapest, Károly-körut 2. (Kossuth Lajos-utca sarkán.)

Olcsó díjak! Modern feltételek! Kartellen kivül! 10—1

Fr. Kaiser-féle

bregenzi (Vorarlberg) köhögés elleni cukorkák.

kaphatók alulirott gyógyszertárban. Ki ezen köhögés elleni cukorkákat figyelembe nem veszi, vétkezik a saját egészége ellen. — A Kaiser-féle

„Mell-Caramella“ cukorkák

fenyővel, orvoslag kipróbált és ajánlott szer a köhögés, hurut és gégerekedtség ellen. — 6050 drb köszönőbizonyitvány igazolja e szer hatalosságát. Ezen kitünő gyógyhatasu cukorkáknak csomagja 20 és 40 fillér, adagja 80 fillér.

Kapható: 8—5

FUSS F. NÁNDOR gyógyszertára Alsólendván.

Zongora- és francia-

órákat adok — hetenkint kétszer — havi 14 koronáért. Jelentkezések elfogadtatnak akár a zongora, akár pedig a francia nyelv tanitására BALKÁNYI ERNŐ üzletében.

Szőlőtelepemen

elsőrendü szokványminőségü

szőlőoltványok

kerülnek eladás alá. 7—2

MOKK GYULA

m. kir. szőlőszeti és borászati felügyelő

TAPOLCZA (Zalamegye.)

MAYER ÖDÖN, ALSÓLENDVA

ÓRÁS és ÉKSZERÉSZ (Főut, Balkányi-féle házban.) 52—5

Legjobb gyártmányu fali és zsebórák 3 évi jótállással kaphatók.

Arany és ezüst ékszerek s kinaezüst disztárgyak dús választéka.

Órajavitások pontosan eszközöltetnek.

Legszebb hangu és legjobb gyártmányu beszélőgépek és lemezek kaphatók.

Mindennemü látszerek és időmérők.

SCHMIDT EDE

ZONGORATERME

- CSÁKTORNYA. -

AJÁNLJA ELSŐRENDŰ MINŐSÉGŰ ZONGORÁIT ÉS HARMONIUMAIT A - LEGMODERNEBB KIVITELBEN. -

Zongorák . már 500 koronától feljebb.
Harmoniumok . 150 „ „
Czimbalmok . . 100 „ „

Következő világhirü cégek raktára: Bösendorfer, Oeser, Ehrbar, Förster, Schmiedrel & Kunz, Lauberger & Gloss, Malivanek, Dörr, Mannborg, Kotykiewic, Weidig, Petrof, Chmel, Pemetschke, Koch & Korselt, Stingl.

Igen olcsó átjátszott hangszerek folyton kaphatók. Régieket átcserélek ujra. — ZONGORAKÖLCSÖNZÉS. — Részletfizetés áremelés nélkül. 52—32

EPPINGER SAMU

gőzmalomtulajdonos Alsólendván

Értesitem a t. gazdákat és földbirtokos urakat, hogy saját házamnál az összes gabonanemüeket bármilyen mennyiségben, mindenkor a legmagasabb árért vásárolom.

52—16 EPPINGER SAMU.

Elsőrendü minőségü, 2 méter hosszu, tölgyfából faragott

szőlőkarók

kaphatók MAYER ÖDÖNNÉL Alsólendván. 15—5

A karók megtekinthetők az eladónál, vagy Blau Sándor vasuti vendéglősnél, ahol a raktár van.

BUTOR!! Asztalos és kárpitozott, valamint vas- és rézbutorok nagy raktára.

Schwarcz Lipót Varasd.

Legolcsóbb, legelőnyösebb bevásárlási forrás teljes menyasszonyi kelengyék, szállodák, vendéglők és magánosok részére. 52—47

Képes mintakönyv kivánatra ingyen!

Névjegyek, meghivók

legszebb kivitelben jutányosan s gyorsan készülnek Balkányi Ernő nyomdájában Alsólendván.

Nyomatott Balkányi Ernő könyvnyomdájában Alsólendván.